

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Ett hoppets leende - mitt i tragedin

Guds kärlek förmedlad genom handling skapar hopp och glädje i den svåraste nöd.

- Mitt lands framtid ligger under stenmassorna, sid 10 -11
- Med hjälp till de drabbade i Haiti, sid 12-15

Intervju med Simon Beecham i Radio Maranata

Jag lyfter mina ögon

Simon Beecham kommer ursprungligen från Grimsby i norra England. Han har levt ett brokigt liv, och många år var han slav under heroin och ville helst leva för sig själv, oberoende av andra människor. Men nu är han frälst, och tacksam för att få vara med i en församlingsgemenskap.

Han berättade i Radio Maranata om hur han kom till tro och upplevde livsförvandling. Hur Guds Ord mötte honom i en mörk fängelsecell:

-Jag öppnade bibeln, fick upp Psalm 121, och läste: Jag lyfter mina ögon upp till bergen. Därifrån kommer min hjälp. Det var så häftigt. I cellen fanns inga fönster, men jag slöt mina ögon och tänkte att nu lyfter jag min blick mot Herren. Nu får Han hjälpa mig. Och hjälpen kom.

Simon har nyligen flyttat in i storfamiljen på Bällsta, där han deltar i mötes- och arbetsgemenskap.

-Vi har talat om Guds rike. Jag förstår inte allt än, men jag vet att man behöver varandra. Man lär sig ingenting annars. Man kan inte hjälpa andra om man inte är med i gemenskapen, säger Simon

Intervju av Stina Fridolfsson

Simon föddes i en liten by utanför Grimsby i England, där han växte upp tillsammans med två syskon. Hans far kom från ett fiskeläge, och Simon hade alltid en längtan att komma ut på havet. Skolan gillade han inte så mycket, men de två sista åren fick han praktisera inom fiskenäringen – lära sig laga båtmotorer, segla, osv. Det tyckte han om. Man bad inte till Gud i hans hem, men han har efteråt erinrat sig att mamman ofta kom med bibelord, än om han då inte visste att det var från bibeln. Han började prova på droger väldigt ung. Redan vid tolv års ålder rökte han hasch, och flyttade sedan in i drogkvartar, där det

bodde 10-12 hippie-typer i små enkelrum där de satt och drogade. Han umgicks med andra som var mycket äldre, i 25-årsåldern.

-Jag tyckte att de var häftiga, säger Simon. Och jag ville pröva på det dom använde. Jag började med hasch, och tänkte att jag skulle inte gå längre än så. Jag visste att det var farligt. När jag drack gick det alltid överstyr. Jag tog alltid för mycket, så jag kom efteråt inte ihåg något.

Att Simon gav sig hän till ett sådant missbruk, gjorde att han inte kunde vara hemma. Föräldrarna var förtvivlade, och fadern var arg och gav honom stryk.

Så du drog iväg hemifrån?

-Ja, jag hade varit tillsammans med en flicka sen jag var tolv år gammal. Vi träffades när vi var tolv och var så kära. Vi gifte oss när vi var arton i den största kyrkan i Grimsby. Det var en stor dag. Vi gjorde allt på rätt sätt, som man ska göra. Det var svårt att få jobb då i England, jag jobbade på olika byggen, provade på allting. Vi fick köpa min pappas hus billigt, och fick snart en dotter. Jag tyckte att tillvaron var bra. Men jag höll på mycket med droger och var ute på nätterna. Saker och ting blev värre, jag började med heroin. Äktenskapet höll inte, de stod naturligtvis inte ut med mig. Jag var helt förstörd, det hände väldigt mycket. Då ville jag lämna

England. Min fru köpte ett nytt hus för sig och dottern, jag sålde det andra huset och åkte till Israel.

Varför till Israel?

-En av mina kompisar hade läst en annons om Israel. Jag var nyfiken på bibeln. En gång då min pappa var arg på mig hade han slagit mig. Han var rädd att något skulle hända mig. Då tog jag upp en liten bibel och slog upp ordet hat i en ordlista som fanns längst bak. Jag ville inte hata honom. Då blev jag litet nyfiken på Gud och vad det var för mening med allting. Så det passade bra med Israel. Min kompis hade läst om kibbutzer och såna här ställen. Jag ville åka och se vad det handlade om. Jag

n upp till bergen

var litet hippie, så jag tyckte det var bra att bara jobba och leva. Inte oroa sig för pengar och materiella saker. Ute i öknen, det passade bra. Där fanns inga stora byggnader. Jag tyckte inte om att bo mitt i en stad och bara se stenhus överallt.

Trivdes du i Israel?

-Ja, det gjorde jag verkligen. Där växte melon och tomat och lite blommor. Man kunde jobba två-tre veckor, så man fick litet fickpengar, och sedan kunde man åka till Jerusalem och andra platser och se gamla stan och klagomuren och andra ställen som talas om i bibeln. Jag åkte också till Egypten och olika områden där. Man kunde köpa en biljett och få komma och se den brinnande busken där Gud talade med Mose! Men det var inte precis som de sa!

Jag var kanske två år i Israel. Jag åkte också litet i Cypern, Egypten, Sinai-öknen och en del annat. Jag rökte mycket hasch och drack mycket. Sedan träffade jag en tjej från Sverige och följde henne till Sverige. Vi köpte hus i Dalarna, utanför Borlänge. Jag försökte att bara röka ett tag, men drogerna sitter alltid kvar. Allt rasade, man förstörde allting. Jag kände alltid att det var så tomt inom mig. Det var något som fattades. Svårt att förklara. Nu vet jag ju att det var Gud, att jag behövde Jesus. Men då kände jag mig bara tom, som ett stort, svart hål. Och

allt jag tog och drack var för att känna något. Jag ville känna mig levande på något vis. Men det blev bara värre. Jag tog mycket tunga droger, gick alltid tillbaka till heroin, mycket tabletter. Jag kände ingenting när jag gick på dem. Jag kunde sova bort tiden. Man skulle inte känna något. Världen var rätt så tung, tyckte jag. Man klarade inte av den.

Försökte du bedja?

-Jo, det kom alltid. Men det var mer att köpslå: "Gud, om du gör det här för mig, så lovar jag att jag inte ska göra så här mer!" Det var alltid så där. Jag har alltid pratat med Gud, men kanske inte på det sätt han vill vi ska göra det.

Saker och ting gick bra vissa stunder. Det var inte alltid elände. Det gjorde att jag kunde se skillnad mellan att ta droger och inte. Jag visste att när jag höll på med droger, så skulle allting gå fel. Även om man har fickan full med pengar, så att man inte behöver göra något olagligt – sälja för att få droger, till exempel – ändå gick andra ting fel. Jag tänkte att det var något slags karma. Det var ödesbestämt att jag gjorde fel.

Tog du intryck av österländska religioner?

-Ja, jag gick igenom dem. Min lägenhet var full av elefantstatyer från Indien. De skulle alla stå mot dörren så att man skulle ha tur, osv. Jag kommer ihåg att jag en gång tagit heroin. Jag låg i

en stol och somnade in. Det var som om jag flög upp från den här stolen och in i väggen. Så satt jag på golvet och såg mig själv sittande på den där stolen. Då var jag helt livrädd. Men det stoppade mig inte.

Jag bodde i Borlänge ungefär åtta år. Min flickvän läste om droger och försökte övertala mig att gå in på behandling. Hon tjatade sönder mig, och så gjorde jag 12-stegsbehandling, men egentligen ville jag inte. Jag smög med mig drogerna in och bara ljög när jag var där. Jag visste vad de ville att jag skulle säga. Man lär sig hur man ska tillfredsställa folk med rätta svar.

När jag kom därifrån hyrde jag en egen lägenhet. Socialen och min tjej tyckte att det var det bästa. Jag skulle lära känna mig själv och bli stark. Jag tyckte det var helt ok, jag kunde droga i smyg och låsa dörren. Det fortsatte så där ett bra tag. Alla visste att jag fortsatte med drogerna.

Så bestämde jag mig för att åka utomlands ett tag och åkte till Spanien. Jag hade hört att man kunde jobba på båt där, jag ville tillbaka till havet, det drog mig.

På en båt träffade jag en tjej från Trinidad. Hon ville lämna båten och vi bestämde oss för att åka till hennes hemstad, Arima i Trinidad. Jag tyckte först det var så fint, jag har alltid velat åka till Karibiska öarna. Det var rätt så fattigt där, och jag märkte snart att man hade ingen internet-

access. Många åker till USA och jobbar som hembiträden. Alla har släkt i USA, men har inte råd att ringa till dem. Vi köpte några datorer och öppnade internetkafé.

Flickan jag mött, var kristen. Hon hade hela tiden bibeln med sig, och jag började bli mer nyfiken. Det kunde ju vara ett svar på något jag hela tiden sökte. Jag kände att det var något viktigt. Jag började läsa allt mera om Jesus. Vad som hade hänt för två tusen år sedan. Det var mycket som passade in med vad jag lärt mig i Israel. Det var som om pusselbitarna började läggas på plats. Det är litet svårt att förklara, men jag kände att det här var en viktig del av mitt liv. Jag läste många böcker om Jesus. Allt jag kunde få tag i. Jag började gå i en pingstförsamling där. Men jag tyckte det var så märkligt när folk ramlade i golvet och ropade högt till Jesus. Det var mycket konstiga grejer, tyckte jag. Och så ville de kasta ut demonerna som fanns i mig. Nikotindjävulen. Jag ville se om det fungerade. Så jag satte mig på en stol, de lade händerna på mig och började kasta ut demonerna. Ingenting hände. Jag gick direkt ut och rökte en cigarett. Jag tyckte det var litet märkligt. När man gick fram till förbön lade de händerna på en, och jag kände att de ville trycka mig i golvet. De ville att jag skulle ramla. Det var en show.

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE
Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR
Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION
Ulla Näsholm ulla.nasholm@midnattsropet.se
Emanuel Johansson emmanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:
www.midnattsropet.se
E-post:
info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Mediacenter.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

TRYCK
BMC Tryck & Förlag, Bromma 2010

ISSN 1653-5871

© **MIDNATTSROPET**
För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

MARANATA- FÖRSAMLINGEN

BESÖKSADRESS:
Bällstavägen 100, Bromma
Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål på inbetalningen)

Hemsida: **www.maranata.se**
E-post: **info@maranata.se**

Mission i Dominikanska Rep.
Info (spanska) **www.maranata.do**

BÄLLSTA MEDIACENTER

Hemsida:
www.ballstamediacenter.se
E-post: **bmc@maranata.se**

GEMENSAM POSTADRESS
Box 20134, 161 02 Bromma
Telefon: 08-98 56 83
Telefax: 08-98 21 39

Haiti - en månad efter

Text: **Berno Vidén**

I skrivande stund har det hunnit gå en månad sedan jordbävningskatastrofen i Haiti. Landet har idag sorgedag och man uppmanar alla att klä sig i svart eller vitt. Över hela världen sprids nu ödesdigra bilder av gigantiska bristfälliga tältläger som inför den annalkande regnperioden innebär fortsatt stora och akuta svårigheter för de redan drabbade. Över en miljon haitier är idag utan bostad och idag informerar också myndigheterna genom president René Préval att fler än 217 000 människor omkommit, en siffra som kommer att justeras uppåt allteftersom kroppar grävs fram under ruinerna. Än så länge är det bara 15 procent av alla ofattbara 250 000 raserade hus som sökts igenom.

Det här numret av Midnattsropet präglas av Haiti, likaså ledaren. Församlingens arbete bär även det efter katastrofen samma prägel, med målinriktade insatser som snabbt har fokuserat på Haiti, dels hemifrån Sverige, men främst ute på missionsfältet i Dominikanska republiken, där flera resor med hjälpsändningar gjorts in i Haiti.

De platser som besökts är områden dit ingen annan hjälp nått fram. Det finns många sådana platser, vilket i sig utgör en stor utmaning för fortsatta resor in i Haiti. Eftersom Maranataförsamlingen arbetat i Dominikanska republiken under de senaste 30 åren är det en självklarhet att fortsätta bistå med så mycket hjälp som möjligt.

Tack vare gåvor som skickats in till församlingen från olika platser i hela Skandinavien har snabba insatser kunnat göras. Nu gäller det att gå vidare och ta nya steg. I och med besöken i Haiti knyts även kontakter med människor som får nytt hopp genom den hjälp de tar emot. Förutom den direkt humanitära hjälpen finns det också en hunger efter meningen med livet, att återfå det människovärde Gud själv ger varje människa. Något som är möjligt i och genom församlingen.

I det här numret uppmärksammas också hur Maranataväckelsen bröt fram i Sverige för 50 år sedan, samma år som även tidningen

Midnattsropet påbörjade sin utgivning. För 40 år sedan växte den första storfamiljen fram inom församlingen. Ett föredrag publicerat i detta nummer är från 1976, där Arne Imsen förmedlar en visionär förkunnelse om kampen för ett urkristet församlingsliv, om storfamiljen och att leva i uppbrott, en livsstil som bidragit till att det i församlingen varit möjligt att satsa tid, kraft och medel i den utsträckning som gjorts för exempelvis missionsarbetet i Dominikanska Republiken. Missionen är inte en separat gren utanför församlingen, utan istället ett naturligt utflöde som utgår från dess mitt.

Fortsätt vara med att bedja och offra för Haiti och församlingens fortsatta mission där. Behoven är enorma och vi vill göra vad vi kan för att mätta en både andlig och lekamlig hunger.

I slutet av februari månad är Comunidad Maranata inbjudna till en haitisk bergsby som heter Baptiste. Där finns för närvarande ca 1500 bostadslösa flyktingar som är i behov av vatten, mat, kläder och mediciner.

Baptiste är ett mycket fattigt samhälle med ca 30 000 invånare där 25 procent av barnen aldrig haft möjlighet att gå i skola. Vi har också där erbjudits ta över ett markområde med syftet att ordna skollokaler. Allt det här är en stor utmaning för missionen och vi erfar hur vi steg för steg får gå i av Gud förutberedda gärningar

Sänd ditt bröd över vattnet, ty i tidens längd får du det tillbaka. ■

På dagen en månad efter katastrofen drabbades Haiti av ett enormt skyfall som talar om att regnperioden är på ingående. Bostadssituationen är förtvivlad för över en miljon haitier.

(Foto: Nicholas Vidén)

Storfamiljen

Med viss rätt kan det påstås att begreppet "Maranata" på ett särskilt vis introducerades i vårt land för femtio år sedan – år 1960.

Detta fick nämligen då konkreta förutsättningar i och med att Arne Imsen flyttade från Stockholm till Örebro för att gå in i uppgiften som föreståndare för Örebro Fria Församling. Det var också året då tidningen Midnattsropet gav ut sitt första nummer. Många andra personer var på det stadiet i rörelse för att på något vis bereda utrymme för Maranata-väckelsen – en kontroversiell väckelse, som föddes fram under både stora och små strider, och med ett stort ämne i fokus: parusin – Jesu tillkommelse.

Detta år, 2010, är alltså något av ett jubileumsår för Maranatafolket. För trettio år sedan inleddes dessutom Maranataförsamlingens missionsarbete i Dominikanska Republiken.

Midnattsropet kommer därför att under detta år påminna om den vision som drivit de syskon som valt att leva och arbeta tillsammans med en enkel livsstil, som möjliggjort fortsatt utgivning av tidningen Midnattsropet, dagliga närradiosändningar och ett växande missionsarbete.

Under 1970-talet höll Arne Imsen en rad grundläggande bibelstudier om urkristen församlingssamfund. Många bröt upp från sitt sociala sammanhang med arbetsliv, fackförening och subventionsberoende kyrkor. Några familjer tog sina barn ur den statliga skolan, och började driva hemundervisning. En kärntrupp i församlingen byggde upp gemensamma företag under den gemensamma benämningen Pilgrimstjänst – storfamiljernas småföretag. Det fanns bagerier, hotellrörelse, jordbruk, varubuss, städning. Visionen var att frigöra sig från den kravmentalitet och karriärjakt som kännetecknar välfärdssamhället.

Som det en gång skrevs i en principdeklaration för församlingen:

-Dikterade av teologiska, psykologiska och etiska synsätt, har vi valt att radikalt sänka vår konsumtion och privata materiella standard för att tillbedja, leva och arbeta tillsammans med varandra i kamp mot tidens förödande kravmentalitet och osolidaritet. Vi eftersträvar att vara levande och fungerande storfamiljer till kärnfamiljernas beskydd och aktiva små missionscenter för samarittjänster utanför samhällets bidrags- och subventionssystem.

Här publiceras ett föredrag som Arne Imsen höll under sommarkonferensen 1976, som hade mottot "Församlingen – Kristi kropp i tiden, återupprättad för tjänst och uppräckelse".

Det publicerades ursprungligen i Midnattsropet nr 11 och 12 samma år.

Av Arne Imsen från 1976

Storfamiljen är ingen modern idé, utan den äldsta och mest riktiga samlevnadsformen som existerar. Det onormala är det vi ser ta form när människor lämnar landsbygden och drar ihop sig till tätorterna.

Där i stadsmiljön isoleras de, bryts ner, utplånas som individer och förvandlas till massmänniskor. Vi skall komma ihåg att det absolut mest normala och ursprungliga är storfamiljen, och det mest onormala och onaturliga som existerar är storfamiljens motsats – alltså storstaden, stadsmiljön, urbaniseringen och sammanflytningen i stora bostadsområden. Och alltså är ju ett resultat av materialistiskt tänkande, ett sökande efter materiella tillgångar, ett försök att komma undan det mödosamma arbetet och slitet. Ett försök att lösa problemen och rationalisera sin tillvaro.

Detta har fört med sig en mycket besynnerlig och onaturlig människotyp. Man märker dem på gatorna, i skolor och på arbetsplatser. Den människotypen finns också i de kristna församlingarna. Utvecklingen leder ju fram till den mycket onormala situationen att människor isoleras och har allt svårare att hitta gemenskap.

Långt till varandra

I de stora församlingarna som har uppstått under väckelseperioder, är situationen den att bara ett litet fåtal har någon kontakt med varandra. Vi märker tendensen till kottierier som det är närmast omöjligt att komma in i.

Sjuka människor kan ligga i månader utan att någon får veta det. I vår tid är sådana ting möjliga. Vi har ofta väldigt långt till människor, till och med dem som vi bett till Gud för. Få människor förstår att vår uppgift är att ta vård om

och hjälpa varandra. Vi är fostrade på ett felaktigt sätt.

Den kristendom vi ser idag, är född under tider då det inte fanns överflöd i något skåp. Den kom till under tider då man med djupt allvar bad: *"Giv oss idag vårt dagliga bröd"*, därför att då fanns inga fonder eller resurser för morgondagen. Född under tider av stor nöd, var man beroende av varandras stöd.

Men detta allvar har gått förlorat. Vi behöver det inte längre, därför att det finns en utsträckt och hjälpande arm överallt. Dessutom har det ingått i vårt medvetande att det är samhällets självklara plikt att vårda sig om medborgarna. Församlingen kommer i andra eller tredje hand.

Vi kan konstatera att allt som har med herdesinne och vårdande uppgifter att göra, har suspenderats i så stor utsträckning, att vi räknar med att samhällets offentliga institutioner ska fungera. Men det är ju klart att vår primära uppgift är att ta hand om varandra. Vad som först borde ske när någon drabbas på något sätt, är att församlingen blir informerad. Då skulle ropet stiga: *"Bed för mig! Nu måste ni komma, äldstebröder! Vi måste göra någonting för att lösa den här situationen!"*

Vi brukar istället säga så här: *"Gå till rättshjälpen, du får gratis advokat"*, eller: *"Gå till läkarmottagningen, du har rätt till*

fri sjukvård", osv. Ja, samhällsvården är i och för sig inte ond, men resultatet har blivit att människor avtrubbas. Skolan har åstadkommit resultat med bistånd av passiva föräldrar, som naturligtvis upplever det som en stor tillgång att samhället erbjuder utomordentliga möjligheter för båda föräldrarna att vara ute i förvärvslivet för att skapa sig ekonomisk utkomst med hög standard.

Vi har ett kulturklimat som är helt omänskligt. Och vi är själva med och bygger upp det, genom vår passivitet och vår underlåtenhet att med vårt eget liv som insats protestera emot det. I det här kulturklimatet existerar krafter som arbetar med ett långsiktigt mål: att förvandla oss var och en till exponenter, lydiga redskap och verktyg i den maktshänder som så småningom ska terrorisera hela mänskligheten.

Den mänskliga produkten måste skapas för att systemet ska fungera när världshärskaren tar sin plats som denna degenererade mänsklighets stora gud. Utvecklingen är inte avgränsad till ett system i världen. Den har inte med kapitalismen eller kommunismen att göra. Om vi ersätter kommunismen med kapitalismen eller kapitalismen med kommunismen, så skulle inte förhållandena förändras. Även om det skenbart ser ut som om de politiska maktblocken befinner sig i konflikt med varandra, så rör de

sig tillsammans i samma riktning, och åstadkommer exakt samma resultat.

Säljer oss åt systemet

Det är inte i första hand det politiska systemet jag nu talar om, utan den nya människotypen, vars mest framträdande egenskap är egoismen. Den till religion uppodlade egoismen och självisheten kommer inte att övervinnas. Med olika psykiska eller fysiska medel kommer man bara att reducera dess värsta skadeverkningar. Lyssna på parollerna i svensk valrörelse! Eller se vad som sker vid presidentvalet i Amerika, eller vad som sker på andra platser på jorden. Vi ser hur dessa krafter, nationellt och internationellt, opererar på alla plan. De för utvecklingen fram emot exakt samma resultat.

Det allvarligaste i den här processen är att allt eftersom vi säljer oss åt systemet, så förvandlas också systemet. Vi säljer vår personliga frihet för fredens skull. Vi vill leva under fredliga förhållanden och frid, och så säljer vi bitvis vår övertygelse och personlighet för att få fred på arbetsplatsen, fred med grannarna och alla onda makter. Under tiden som vi gör det, förvandlas vi successivt till likhet med den världsordning som nu råder och som får ett alltmer totalitärt grepp över människorna.

Via institutionerna

Den förslavade människan måste bedja och vädja till makterna för sin existens. Det märks på det fackliga engagemanget. Man säger så här: Jag måste vara med för att överhuvudtaget kunna rädda min existens och mitt arbete. Då har man alltså bejakat att fackföreningen är totalitär och kräver sin tribut. Det finns inte ett enda område som står oberört, och fackengagemanget gäller naturligtvis lika mycket arbetstagare som arbetsgivare. De kan inte nå varandra direkt, utan måste nå varandra genom institutioner. Vi är alltså inne i en ohyggligt intensiv klasskamp, som idag förs med slipade vapen.

Det är likadant med vår förutsättning att göra karriär. Vi måste uppge någonting av vår personlighet för att komma framåt. Inget område är undantaget. Insatsen är så total, så den sker på bekostnad av min personlighet. Situationen idag är nämligen den att det finns ingen som överhuvudtaget kan leva ett liv i överensstämmelse med Nya Testamentets ideal, om han samtidigt ska tillgodose

Där i stadsmiljön isoleras de, bryts ner, utplånas som individer och förvandlas till massmänniskor. Det däremot absolut mest normala och ursprungliga är storfamiljen.

de lojalitetskrav som samhället ställer på sina innevånare.

Tid till tjänst

Detta är tydligt på punkter där vi från början måste kapitulera. Ska jag klara den prestation som detta samhälle kräver av mig, har jag inga möjligheter att samtidigt delta i församlingens inre liv. Det gäller disponeringen av tiden. Vi säger att vi har mer fritid nu än tidigare. I och för sig är det riktigt, om vi ska bedöma det i antal timmar. Vi är i produktionen ett mindre antal timmar nu än förr.

Men det är en sak som vi samtidigt glömmar: Vad är det för slag av produktion vi är inne i? Är vi som människor överhuvudtaget biologiskt skapade för industrialismen? Har vi överhuvudtaget några förutsättningar att klara av de krav som industrialismen ställer på sina offer? Är det vi som ska formas om, eller är det industrierna som ska formas om?

Kanske arbetar vi mellan sju och fem varje dag. Men hur är det sedan med vår fritid? Det hade kanske varit bättre om vi arbetade under andra förhållanden och villkor mellan sex på morgonen och sju på kvällen, eftersom den oerhörda prestation, kraftuttömning och psykiska påfrestning som industrialismen medför är så krävande, att vi urholkas som personligheter.

Vi är inte födda varken för eller till maskiner. Det är en sak när de här tingen blir tjänare åt oss; en annan sak när vi förvandlas till dess slavar.

Det finns ingen möjlighet för oss att klara påfrestningarna och samtidigt fungera som kristna. Därför måste vi välja, för vi kommer att bitvis sälja vår kropp och vår tid åt samhällets totalitära anspråk. Då gäller det inte bara vår fysiska och vår psykiska kraft, utan också våra ideella och religiösa insatser.

Ett faktum är: vi har mera fritid nu. Men vad fyller vi fritiden med? Vi säger att vi har ett så hårt arbete att vi måste rekreera våra kroppar. Vad gör vi då? Vi sätter oss i bilen och åker land och rike runt, eller så åker vi till vår sommarstuga. Vi har vår båt eller täppa som vi ska vårda. Sammantaget blir ju detta egentligen ett slitsamt arbete, och en mer eller mindre meningslös fritid.

När vi ska ge Gud något, blir det eventuellt söndag förmiddag eller söndag kväll till ett möte. Det är ju självklart att i en sådan ohygglig karusell måste människan fullständigt brytas ner och en helt

ny människotyp byggas upp.

De bibliska idealen

I Bibeln ser vi de kristna idealen. Det är att vända fullständigt upp och ner på hela systemet och gå in under helt andra villkor. Det är då den konflikt vi talat om inställer sig. I Apostlagärningarnas andra kapitel heter det:

-Och ständigt, var dag, voro de endräktigt tillsammans i helgedomen; och hemma i husen bröto de bröd och åto med fröjd och i hjärtats enfald, och lovade Gud. (Apg 2:46)

En kristen människa som ska utvecklas normalt, behöver daglig kontakt med troende syskon. Och det av två skäl. För det första behöver hon fostras. För det andra, är det hennes uppgift vara med och fostra andra. Ingen kan fungera ensam och allena. Alla behöver kontakt och bönegemenskap. Inte ens det enskilda andaktslivet kan på något vis ersätta den. Alla behöver gemenskap som är förenad med ett offer om man ska utvecklas normalt. Att ta kontakt med en broder eller syster innebär att avstå någonting utav egen komfort. Det är ett offer. I och för sig kanske man inte skulle behöva det. Tron skulle kanske inte ta skada utan den här kontakten. Men offerlivet skulle göra det. Vi behöver ta den kontakten för att lära oss offra någonting för gemenskapen. Vi behöver det inte bara för att uppbyggas, utan för att uppbygga. Här börjar det kristna livet. Vi behöver daglig kontakt med någon som beder och bryter brödet.

Får vi inte kontakt med troende syskon, så kommer vi att etablera religiösa kontakter med andra människor, och de kommer att utöva inflytande på oss.

I Apostlagärningarnas sextonde kapitel finns ett strålande exempel på hur det fungerade under andra förhållanden än det vi lever i:

-De svarade: "Tro på Herren Jesus, så bliver du med ditt hus frälst." Och de förkunnade Guds ord för honom och för alla dem som voro i hans hus. Och redan under samma timme på natten tog han dem till sig och tvädde deras sår och lät strax döpa sig med allt sitt husfolk. (Apg 16:31-33)

Paulus och Silas kom genom fångvaktar-

ren in i en storfamilj. Hela storfamiljen blev frälst. Den blev därmed en husförsamling, bestående av föräldrar, barn – förmodligen barn i mogen ålder - och tjänare eller trälar.

Det finns ett exempel till i samma kapitel:

-På sabbatsdagen gingo vi utom stadsporten, längs med en flod, till en plats som gällde såsom böneställe. Där satte vi oss ned och talade med de kvinnor som hade samlats dit. Och en kvinna som "fruktade Gud", en purpurkrämerska från staden Tyatira, vid namn Lydia, lyssnade

Alla behöver kontakt och bönegemenskap. Inte ens det enskilda andaktslivet kan på något vis ersätta den. Alla behöver gemenskap.

till samtalet; och Herren öppnade hennes hjärta, så att hon aktade på det som Paulus talade. Och sedan hon jämte sitt husfolk hade låtit döpa sig, bad hon oss och sade: "Eftersom I ansen mig vara en kvinna som tror på Herren, så kommen in i mitt hus och stannen där." Och hon nödgade oss därtill. (Apg 16:13-15)

Här har vi läst om två storfamiljer. Det gällde för det första purpurkrämerskan Lydia och de kvinnor som samarbetade med henne. De var hennes husfolk, anställda i hennes företag. Hon hade utövat ett gott inflytande på sina anställda. De följde med henne till hennes böneställen och tillsammans bildade de en bönegrupp.

Så kom Paulus och Silas dit och Paulus undervisade om frälsningens väg. När hon tog emot Gud var det självklart att alla de andra skulle göra det.

För det andra läste vi om fångvaktaren. Han var ledare i sitt hem. Han hade barn och tjänare. Den dag han kom till tro på Gud i den storfamiljen, så lämnade sig

hela familjen och alla tjänare åt Gud. Så ser vi att just storfamiljerna blev basen för evangeliets framgång i Europa. Det började i storfamiljen och fortsatte sedan vidare.

Vi behöver inte gå till Bibelns tid för att se detta, vi kan jämföra med vad som skedde i väckelsernas genombrott i vårt land för 100-150 år sedan.

När vi idag vänder oss emot vissa ting, gör vi det därför att vi har felaktiga modeller. Därmed använder vi bibelordet på modeller som Bibeln aldrig hade tänkt sig. När Bibeln exempelvis talar om förhållandet mellan arbetsgivare och arbetstagare, så var det ju aldrig meningen att det skulle regleras via en förening och en ombudsman. Därför ska vi vara försiktiga, så att vi inte plockar ut de råd och förmaningar som är givna åt kristna arbetare och arbetsgivare för att få dem att passa in i en situation som vi har skapat.

Samma sak skedde i vårt land. Byarna var uppbyggda efter ett socialt mönster. Byn hade sitt huvud, vanligtvis den äldste, och byn sönderföll i gårdar och släkten. I varje by bodde en eller två släkter. Det var far- och morföräldrar, den första generationen. Så fanns föräldrar i andra generationen och slutligen de yngsta, som var barnen. De här familjerna bestod ofta av sju, åtta, ja upp till tolv barn. De bodde inte tillsammans i ett hus bara, utan de åt varandras bröd, bar varandras vatten, hämtade varandras ved ur skogen, gick varandras ärenden, följde varandra till sjukstugan om det var nödvändigt. Hela den här gruppen hade aktiv del i det som skedde i kommunen, både ont och gott. En liten by med två, tre eller fyra gårdar, bestod av 80, 100 eller 110 människor. När en i de här stora familjerna blev frälst, så påverkades samtidigt hundratalet andra redan nästa morgon.

Vilka prestationer måste en modern människa göra för att exempelvis på en dag nå 100 personer? Ja, hon kanske umgås med tio gånger fler människor, dvs i betydelsen ser, går förbi eller hälsar på människor. Hon kan möta i sitt liv tio gånger flera, men når dem aldrig, inte ens om hon har tre gånger så mycket tid till sitt förfogande att evangelisera.

Men när den ene blev frälst i byn för femtio år sedan, så var resultatet omedelbart att en stor grupp blev påverkade, och så småningom blev två och tre frälsta. På vissa ställen hände det att far blev

frälst först. Och när far blev frälst, då blev hela familjen frälst nästa dag. Så gick det till. Hela husfolket kom till tro.

När storfamiljernas ledare ute på svenska landsbygden kom till tro på Jesus, skedde många gånger samma sak som i Filippi. Husfolket kom till tro på Jesus. Hela byar kunde bli frälsta när nyckelpersonerna blev frälsta. Så småningom kunde det långt ute på landsbygden finnas levande, fungerande församlingar på tio, tjugo, femtio och hundra människor. De blev i sin tur brohuvuden för mission i närliggande byar, men också bärkraftiga församlingar för att sända missionärer till andra världsdelar.

Människorna i de här byarna behövde vanligtvis inte åka till någon annan plats för att få bönegemenskap. Den fanns i storfamiljen. Där kunde de dagligen mötas, bryta brödet, bedja tillsammans, undervisa och fostra varandra. Så kom by efter by att påverkas.

Hur ofta kommer idag de troende tillsammans i bönemöte? Förmodligen får många i minnet gå veckor tillbaka i tiden för att erinra sig det. Vad ska vi då göra när Skriften ställer upp ett ideal: *"ständigt var dag"*? Ska vi acceptera den moderna livsfilosofin och kapitulera för de krav som samhället ställer på oss, eller ska vi sträva efter att närma oss de urkristna idealen?

På verkstadsgolvet

Idealet är att flera bor tillsammans, helst i samma hus, så de ständigt kan mötas, umgås och bedja tillsammans. Det bibliska idealet är att bilda en storfamilj.

Idag är situationen sådan att vi bor spridda runt omkring i satellitstäder. Inne i centrum har vi ordnat en lokal, ett kulthus. Så åker vi från olika platser till kulthuset på söndag förmiddag för att lyssna till predikan och kanske också en

Så åker vi från olika platser till kulthuset på söndag förmiddag. En sådan lokal har inte förutsättning att bli något annat än en institution, som får fungera i stället för oss.

och annan gång delta i en brödsbrytelse. En sådan lokal har inte förutsättning att bli något annat än en institution, som får fungera i stället för oss. Den blir en fadderinstitution – en dålig ersättning för de ideal som Skriften ställer upp.

Detta är rätt bekvämt och behagligt. Vi slipper offret med den personliga kontakten. Vi slipper ta kontakt med människor som kanske är vrånga och vresiga, och vi behöver inte lämna ut oss.

Så här kan vi hålla på år efter år, och varenda en av oss vet att det är fel. Det är en eftergift och uttryck för resignation, därför att vi genom detta deklarerar att det inte finns möjligheter övervinna svårigheterna.

Naturligtvis ska vi inte överge möteslokalen i centrum. Men idealet är inte att vi har enbart en möteslokal. När Paulus kom till Korint, sökte han sig till hantverkare som hade samma yrke som han. Observera, han kom inte dit som predikant utan som hantverkare. Det var då han mötte Priscilla och Akvila, som inte var troende vid det tillfället. De första han vann för Gud i Korint var dessa, och dem vann han på verkstadsgolvet. Paulus var tältmakare. Han gjorde tält som han sålde.

Idealet är alltså inte att ha en möteslokal bara, utan en sjudande verksamhet på alla områden. Verksamheten har ju också med existensiella problem att göra. Här utgör verkstäder en naturlig lösning. "Genom dessa mina händer har jag skaffat nödtorftigt uppehälle åt mig och åt dem som följer mig", sade Paulus. Då de troende arbetar tillsammans skaffar man in medel, men samtidigt umgås man med varandra, läser Bibeln, ber till Gud och upplever att man är med i en skapande verksamhet. Man skapar en atmosfär och miljö som så småningom blir ett attraktionsfält, dit människor dras.

Böneceller

Bönecellerna är en annan form av innerlig gemenskap. Man kan inte komma in till centrum var dag, men det finns några stycken som kan samlas, be till Gud och läsa Bibeln tillsammans. Då har man böneämnen, som exempelvis grannars frälsning. Och man lägger fram alla personliga böneämnen, som det står skrivet: "Det två eller tre kommer överens att bedja om, det skall beskäras av min Fader som är i himmelen".

Detta är bibelns klara framställning. Vi kan inte gå tillbaka till den situation som var i det här landet för hundra år sedan, men vi kan slå sönder åtminstone de värsta hindren för att människor ska kunna fungera som normala kristna. Men då krävs personliga offer. För det behöver vi undervisa varandra från början: Ständigt var dag tillsammans.

Om vårt arbete hindrar oss att dagligen möta nådessyskonen, bör vi ändra vår livsstil, så att vi får möjlighet möta dem. Finns ingen annan möjlighet än att bryta upp från det borgerliga arbetet och gå in under andra arbetsförhållanden, ska vi naturligtvis göra det, för att söka Guds rike först. Då kommer som en naturlig följd också tanken om storfamiljen att aktualiseras.

Storfamiljens vara eller inte vara är egentligen inte en verksamhetsfråga, för allt eftersom utvecklingen går vidare, så tenderar den att förvandlas till en frälsningsfråga. Till sist handlar frågan om huruvida vi ska överleva som kristusmänniskor.

Det här låter kategoriskt, och man måste naturligtvis ställa frågan: Finns det ingen väg förbi en så drastisk lösning? Då måste vi komma ihåg att saken gäller egentligen hela vår existens. Det handlar om boende, kosthåll, resurser – allt som

sammanhänger med mitt liv i den här världen.

Det andra först...

Vi bör akta oss för att förändra Jesu undervisning så att vi kristnar materialismen. I Matteus evangelium, ställer oss Jesus inför en omutlig verklighet. Han ställer oss i en valsituation, och överlämnar åt oss att välja vem vi ska tjäna. Beslutet måste vi själva fatta, och vi måste ta alla konsekvenser som beslutet för med sig:

-Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mammon. Därför säger jag eder: Gören eder icke bekymmer för edert liv, vad I skolen äta eller dricka, ej heller för eders kropp, vad I skolen kläda eder med. Är icke livet mer än maten, och kroppen mer än kläderna? Sen på fåglarna under himmelen: de så icke, ej heller skörda de, ej heller samla de in i lador; och likväl föder eder himmelske Fader dem. Ären I icke mycket mer än de? (Matt 6:24-26)

Är inte alla trygghetsarrangemang vi byggt upp uttryck för bekymmer? Vi har velat bygga bort otryggheten och fattigdomen. Om det vi sysslar med inte är riktigt i överensstämmelse med Jesu egna ord, så ska vi väl inte försöka förändra Jesu ord. Vi ska förklara verkligheten med de ord som täcker situationen vi lever i.

"Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra, och där tjuvar bryta sig in och stjäla". Mott och mal är förgängelsens ohyggliga krafter.

Har vi gått en annan väg än den Jesus anvisar, då börjar vi samla. Vi måste då samtidigt bygga bort allt det som på ett eller annat sätt kan förstöra det vi har samlat. Två ting kommer då att uppta oss helt och hållet. Dels kommer vår intellektuella och moraliska kraft, och för övrigt allt det vi representerar, att kastas in i samlaruppgiften. Men det räcker inte. När vi är inne i detta, måste vi också bygga upp skyddsnät och -anordningar, så att det som skulle kunna förstöra det

vi har samlat, också på ett eller annat sätt byggs bort. Då tas hela vår kraft och intelligens i anspråk. Hela vår tid kommer att gå åt för en uppgift som mer eller mindre har med vår standard, vår välfärd och vår jordiska trygghet att göra. Fackliga, sociala, religiösa anordningar måste skapas för att motverka mott och mal; förgängelsens krafter.

Så småningom upptäcker vi att det hjälper inte vad vi tar oss till med, därför att om vi kan skydda oss mot rost och mal, så kommer tjuven. Han bryter sig in och stjälar. "Tjuven kommer allenast för att stjäla, slakta och förgöra."

Det vi samlat är inte neutrala ting. Det är en del av vår personlighet, fonderade för något ändamål. Vi lade ned något av oss själva i uppgiften för att nå ett syfte. Så kommer tjuven för att stjäla. Han stjälar en bit av vår personlighet. Det vi samlat representerar vår tid, vår intelligens, våra ambitioner och ideal. Vi har samlat, och kanske lyckats hålla

Ditt liv, o människobarn, är inför Gud dyrbarare än fåglarnas liv. Han vill lära oss prioritera livet, så vi kan höja oss över förnedringen.

fördärvmakterna utanför. Men rätt vad det är, så kommer tjuven och stjälar. Han stjälar vår personlighet.

Jesus säger:

-Därför säger jag eder: Gören eder icke bekymmer för edert liv, vad I skolen äta eller dricka, ej heller för eders kropp, vad I skolen kläda eder med. Är icke livet mer än maten, och kroppen mer än kläderna?

Och då tar han fram ett exempel. Han tar inte den plöjande oxen på åkertegen. Han tar fåglarna under himmelen. Så vill han kalla oss till fåglarnas bekymmerslöshet. Det finns ingen möjlighet att hitta något förnuftigt i detta. Vad är det för planlöst liv och ekonomiskt tänkande Jesus vill

forts sid 27

-Mitt lands framtid ligger under stenmassorna!

Haitis långa väg tillbaka och den än större katastrofen.

Text: Berno Vidén

Ingenting har varit sig likt här på missionsfältet i Dominikanska republiken alltsedan vi den 12 januari nåddes av nyheten att grannlandet Haitis huvudstad Port au Prince drabbats av en jordbävning. Själv satt jag i en bil på väg ut till Palavé och kände inte av skalvet. Då vi kom fram till Palavé fick jag ett telefonsamtal från hemförsamlingen i Stockholm där min dotter Veronica oroligt undrade om vi känt av skalvet. De hade via internet fått indikationer om skalvet från en dominikan i Santo Domingo. -Vilket skalv? frågade jag. Vid en snabb rundfrågning kunde jag dock konstatera att flera hade känt av att marken vibrerade. Jag ringde upp Roger Lindroos som befann sig i Las Palmas och frågade om han märkt av något. Då förstod han att det var ett jordskalv som hade fått honom att nästan tappa balansen av yrsel. Gungstolarna hade börjat röra på sig och taklampan gungade, ca 270 km fågelvägen från skalvets epicentrum.

För varje timme som gick nåddes vi av ständigt ny rapportering om jordbävningens följder. Ett sjukhus hade eventuellt rasat, presidentpalatset var skadat och förmodligen fanns det flera döda. Men ingen visste något med säkerhet. Vi märkte av en påtaglig och stegrande oro hos våra haitiska vänner som alla

har delar av sina familjer boende i Port au Prince. När det allteftersom blev uppenbart att jordbävningen, som haft sitt epicentrum bara några kilometer utanför den haitiska huvudstaden, var den absolut värsta som drabbat landet under hela dess historia, och då det började talas om hundratusentals döda och skadade, och att över en miljon haitier förlorat sina hem, var det svårt att finna ord till tröst för alla våra haitiska vänner.

Just nu mobiliserar hela världen med hjälpinsatser av gigantiska mått, allt under ledning av USA, som med hjälp av tio tusen extrainkallade soldater leder arbetet för att upprätthålla någon slags ordning i det totala kaos som råder. Under katastrofens första dagar blev landets president René Préval helt plötsligt en man av folket. Bostadslös som de flesta andra, då både palatset och hans privata residens hade rasat, var han hänvisad till gatan och syntes ofta ute bland folket. Regeringsbyggnader, domstolar, universitetet, FN:s högkvarter, katedralen, ja, listan kan göras lång på byggnader med styrande funktioner för landets verksamheter som nu är borta.

Tragedin kommer att ha långtgående konsekvenser för det haitiska folket, vilket inte går att mäta enbart i antalet döda eller hur många byggnader som kollapsat. För det första är Haiti redan tidigare ett mycket

hårt drabbat land och alltsedan nationen utropade sin självständighet för över 200 år sedan har korruption, statskupper och extrem fattigdom förenat med att Haiti även slagits hårt av flera stormar, som exempelvis när orkanerna Jeanne 2004 och Ike 2008 dränkte storstaden Gonaïves i vatten och lera, varit en del av vardagen. Likaså ställde de tropiska regnovädren Olga och Noel 2007 till stora problem för stora delar av landet.

-Haitis framtid ligger under stenmassorna! Det är den unge studenten Claudy Macillon som desperat ropar ut något av det han bär på efter att ha besökt Port au Prince och funnit att alla hans studiekamrater från universitetet var döda, begravda tillsammans med sina lärare under pågående lektion. Analfabetismen i Haiti är stor och då någon i sina studier lyckas med att ta sig ända upp till universitetsnivå är det något stort, något som borrar för Haitis framtid. På liknande sätt har flera för landet viktiga nyckelpersoner i ett ögonblick försvunnit - ministrar, polischefer, domare, politiker, kyrkliga ledare, kända frihetskämpar, artister, FN-chefen tillsammans med en stor del av sin personal etc. etc. - och landet verkar ha lämnats åt sitt öde.

Dominikanska republiken var som första land snabbt på plats i Port au Prince med ambulanser och sjukvårdspersonal. Över 30 000 svårt skadade människor har förts till dominikanska sjukhus och där

fått vård. Bland de skadade, med amputerade armar och ben, finns många, många barn, än så länge vet ingen hur många. TV har kablat ut hur svårt skadade små barn ligger i provisoriska sjuksalar och ropar efter mamma, rop som förmodligen aldrig kommer att bli besvarade. En nio-årig flicka hittades med brutet ben i en park utanför Port au Prince's sjukhus. Förbipasserande försökte hjälpa henne få kontakt med läkare, men flickan svarade gråtande att hon väntade på sin mamma som skulle hjälpa henne. Vad hon inte visste var att mamman var död.

Det är många omänskliga trauman som idag präglar Haiti. Lever min familj? Har någon sett mina barn? Bara några dagar efter jordbävningen kunde vi läsa om hur det haitiska folket själva begravde alla döda som låg överallt utefter vägkanterna, framgrävda ur ruinerna. Massgravar grävdes och i total anonymitet har tiotusentals kroppar på det sättet lagts under jorden. Det kommer att ta tid innan alla får veta om just deras anhöriga ligger i någon av alla dessa gravar. Den situationen ställer också till rättsliga problem eftersom de omkomna juridiskt sett lever ända tills den dag de dödsförklaras av behörig rättsläkare. En försvunnen person kan inte dödsförklaras förrän tidigast efter femton år.

Landet ska nu återuppbyggas. Under våra resor med hjälpsändningar till drabbade människor i Haiti har vi sett hur konvoj efter konvoj med trailers fyllda med byggmaterial och andra förnödenheter bokstavligen väller in i landet, något som gör att köerna vid gränsövergångarna kan kännas oändligt långa. Det ska nu med hjälp av internationella resurser satsas på nya byggnader, nya vägar, bättre infrastruktur, arbets-

tillfällen, ekonomisk stimulans etc. Allt detta behöver Haiti. Men mitt i allt detta finns en fattig, lidande befolkning med själsliga sår svåra att läka. Sår som ingen infrastruktur kan avhjälpa.

Ett annat problem med återuppbyggnaden kommer att vara alla konflikter om vem som äger vilken mark. Ingen myndighet kommer att inom överskådlig tid ha möjlighet att reda ut vilka som lever eller är döda. Lagfarter ska överföras på anhöriga som menar sig ha förlorat sina familjer, men som ingen kan kontrollera ifall det stämmer. Vems är huset? Vem äger bilen? Affären? Jordlotten? De juridiska tvisterna lär bli enorma.

En och annan överhettad kristen förkunnare har uttalat att haitierna har sig själva att skylla, att förstörelsen är ett straff från Gud på grund av att frihetskämpar för över 200 år sedan ska ha ingått en pakt med satan, där man sagt sig villiga att tjäna honom under 200 år om landet blir fritt från kolonialmakten. Visserligen förekommer mycket voodoo och annan svartkonst i Haiti. Höga politiker har flera gånger bekräftats söka råd hos häxdoktorer inför viktiga beslut och om hur de på bästa sätt ska styra landet. Men det är inget unikt för Haiti. Samma fenomen är vanligt i Dominikanska republiken, USA och andra länder, men på olika sätt beroende på vilken kultur som är rådande. Jesus själv säger att hela världen är i den ondes våld, utan undantag. Om det är sant att Gud skulle ha straffat Haiti på det här sättet måste något liknande och mycket värre drabba USA, Sverige och många andra länder, som exempelvis genom orättfärdig handelspolitik varit med och utsugit många fattiga länder.

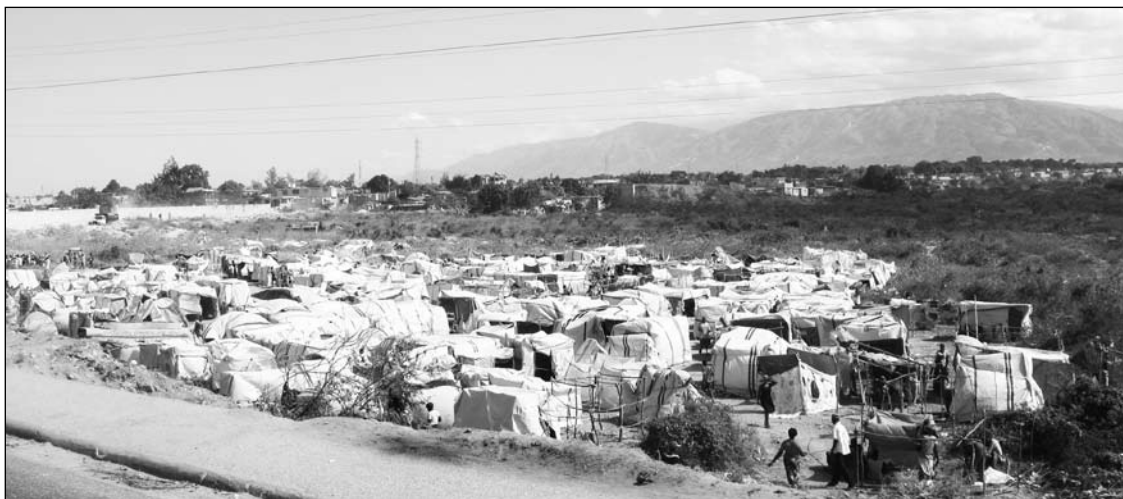
Personligen känner jag många haitier

som är levande kristna. De brinner av iver att få vinna sina landsmän för Kristus. Efter jordbävningsskatastrofen har grupper av svårt drabbade kristna haitier samlats på huvudstadens gator för att sjunga och påminna varandra om Guds trofasthet, något som vittnar om att det finns ett annat rike vars grund aldrig någonsin kan skakas sönder. Dessa Herrens tjänare, berövade allt som ger trygghet här i livet, bär som signum att de har ett medborgarskap i ett rike utan ände. Då finns det också förutsättningar för att kunna förmedla ett sant hopp om en trygg framtid även under värsta tänkbara förhållanden.

Det finns geologiska förklaringar till att jordens plattor rör sig. Man kan förutse att det kommer att inträffa fler jordbävningar, men inte var och när, och Haiti och Dominikanska republiken är belägna i ett ostabilt område. Jesus använde vid ett tillfälle en nyligen inträffad katastrof med syftet att varna dem han mötte, till att påminna om den verklighet varje människa en dag kommer att möta. Jesus säger om de 18 som dog då tornet vid Siloam rasade över dem, att de inte var större syndare än några andra. Men han stannar inte där utan fortsätter att tala om den större katastrofen, den som oundvikligen kommer att drabba alla människor en dag: *"Jag säger er att om ni inte gör bättring kommer ni alla att förgås."*

Jordbävningen i Haiti är inte ett straff från Gud, men däremot en händelse som borde få oss att vakna till och inse hur kort och dyrbar tiden är. Jesus själv säger att då människor uppger andan av förskräckelse över det som drabbar jorden, då ska vi lyfta vår blick och se upp till honom, ty förlösningens dag närmar sig.

Den stora katastrofen är att gå in i evigheten utan att vara försonad med Gud genom Jesus Kristus. ■

Långt från spruckna betonghus och rasmassor har befolkningen tagit sin tillflykt under tyger och presenningar. Vägen tillbaka ligger utom överskådlig tid.

Med hjälp till de drabbade i Haiti

Här följer en sammanställning av rapporter från hjälpinsatser som genomförts av medarbetare från Maranataförsamlingen i Stockholm tillsammans med dominikanska och haitiska syskon.

Foto: Nicholas Vidén

Haiti 17-19 januari

Zebastian rapporterar:

Efter att på nyheterna ha sett och hört om allt hemskt som drabbat grannlandet Haiti, och då många av syskonen i församlingen i Palavè ännu inte kunnat kontakta sina anhöriga, så beslutades att jag tillsammans med broder **Marcelo** skulle resa till staden Baptiste för att undersöka läget.

Baptiste ligger några mil innanför gränsen och ganska långt uppe i bergen.

Väl framme blev vi båda ganska lättade. Visst märktes

det att jordbävningen drabbat även denna delen av landet. Men inte alls så hårt som huvudstaden. T.ex. så har det inte rapporterats in några döda, i ett område som har ungefär 30,000 invånare.

Men ändå, det har varit jordbävning, och många hus är skadade. De flesta husen i området byggs väldigt enkelt, helt utan någon form av armering. Det i sin tur har lett till att många hus har fått allvarliga sprickor och hål i en eller flera väggar. Vi såg också en del hus som rasat ihop helt.

Jimani 21 januari

Klockan 5.30 ringde väckarklockan, och det kändes helt fel. Men upp kom jag. Det var dags att resa västerut igen. Denna gången skulle vi resa till staden Jimani, som är den gränsstad mot Haiti där absolut flest hjälptransporter och drabbade passerar.

Väl framme, efter 5-6 timmars bilfärd på bra vägar, och sämre vägar ju närmare gränsen vi kom, sökte vi upp det statliga sjukhuset på platsen. För övrigt så märktes katastrofen av mycket här, väldigt många utländska biståndsarbetare, läkare, sköterskor etc. En stor basebollplan hade dessutom gjorts om till helikopterramp.

Sjukhuset, som egentligen inte är speciellt stort, var självfallet fullbelagt. Korridorerna var fulla med folk som låg gipsade, eller väntade på att tas omhand. Vi sökte

först upp sjukhusets apotek dit vi kunde överlämna flera kartonger med mediciner. Det togs tacksamt emot. Efter det så fick vi även möjlighet att dela ut de påsar vi förberett kvällen innan. Tyvärr alltför många patienter för att det skulle räcka till alla, men vi får hoppas att det kom till någon nytta för dem som fick ta emot en i alla fall.

Medan vi var på det statliga sjukhuset fick vi höra om ett barnsjukhus en bit bort, så vi beslutade oss för att även besöka det. Halvvägs dit träffade vi på en haitier som vi frågade om vägen. Han, visade det sig, jobbar som tolk på sjukhusen, och var nu på väg till barnsjukhuset för att uträtta ett ärende. Så både han och vi var tacksamma över att han fick skjuts en bit på vägen.

Väl framme vid barnsjukhuset, som av flaggorna på

Matkassarna görs i ordning inför resan till Jimani.

Medicinerna togs tacksamt emot i sjukhusets apotek.

Vatten är en stor bristvara. Här köar man för att få en hink vatten.

Förödelsen är total.

platsen att döma, drivs av amerikaner, fransmän och dominikaner, möttes vi av en amerikansk sköterska som frågade om vi var där för att hjälpa till. Vi svarade att vi var där med saker som vi gärna ville överlämna till barnen.

Det var dock inte så enkelt. Det var en helt annan organisation där än på det andra sjukhuset, och allt som lämnas måste lämnas på en speciell plats, varifrån sedan de som arbetar på platsen delar ut det. Då vi var där var dessutom den platsen överfull av diverse lådor och liknande. Då berättade haitiern vi plockat upp om en kyrka som de använder som väntsal för patienter och flyktingar, och att den platsen inte fått riktigt lika mycket hjälp som de andra större platserna.

Några kilometers bilfärd till och vi var framme. En haitisk baptistförsamling hade upplåtit sin kyrka för behovande. Det var väldigt strikt där med vilka som fick komma in, och fotografering var absolut förbjuden. Efter att Veronica talat lite med föreståndaren för platsen, gjorde han dock oss till ett undantag. Men vi fick inte ta för mycket närbilder, av respekt för dem som var inlagda där.

I kyrkan fanns det vid tillfället 43 personer som vårdades. Det vi hade kvar i bilen var 43 påsar med förnödenheter. Vad

säger man då?

I alla fall så togs gåvorna tacksamt emot och vi var färdiga med vårt uppdrag för denna dag. Men ändå finns det hur mycket som helst att göra, och nu har vi börjat förbereda för nästa resa.

Port-au-Prince på lördag.

Veronica rapporterar:

Då blir det Port-au-Prince på lördag. Vi har köpt en massa mediciner och stora bagar och åker med buss en grupp på ca. 10 personer tidigt lördag morgon, och stannar förmodligen till söndag. En lång och skakig resa, som sägs vara i det obekväma laget, och vi vet inte under vilka förhållanden vi kommer att sova eller hur det ser ut alls. Men det värsta kommer att vara att se den extrema nöden på så nära håll. Den hjälp vi kan komma med är som en droppe i havet bredvid de oändliga behoven.

Itisdags lyckades en haitisk mamma med sina tre små döttrar ta sig över gränsen och ta sig ut till Palave där de har släktingar boende. De pratar inte ett ord spanska, endast kreol och franska, men med tolk fick vi veta att de bott strax utanför huvudstaden Port-au-Prince och att deras hus hade rasat samman helt. Under hela den tiden sedan det hände har de levt nästan

Fyrtiotre jordbävningsflyktingar hade fått sin tillflykt här; fyrtiotre påsar med förnödenheter fanns kvar att dela ut.

helt utan mat och vatten, och det lilla mamman fick tag på gav hon till sina barn. Hon berättade att nästan ingen hjälp alls har nått fram till just det området, och själv är hon nu sjuk eftersom hon blivit svårt uttorkad.

Fler människor kommer att dyka upp i vår väg, och vi ber att vi ska kunna räcka ut en hjälpende hand till de som behöver oss mest.

Ett besök i Port-au-Prince

Zebastian:

Äntligen var det dags. Efter två besök i Haiti, och ett besök i gränsstaden Jimaní var målet äntligen inställt på

huvudstaden Port-au-Prince. Målet var visserligen inställt där en gång tidigare, i lördags, men det slutade snopet, då det visade sig vara visumtvång för dominikanerna som skulle resa med.

Då vägarna i Haiti, samt nära gränsen till Haiti, är i väldigt dåligt skick, duger inte den bil vi har i Santo Domingo. Så för att klara av resan chartrade vi en buss från ett bussföretag som brukar köra sträckan.

Så, på morgonen den 2:a februari var det dags. 11 stora bagar fulla med mediciner, mat och tvålar, en massa vattenflaskor, ett antal stora pressenningar, med mera. Vi var

9 personer som reste, varav fem personer från Sverige, tre dominikaner och en haitier som bor i Palavè. Resan fram till gränsen gick bra och fort. Med en chaufför som gärna gör omkörningar går det undan.

Väl framme vid gränsen

bekanta med vad som en gång varit stadens katedral, presidentpalats, med mera.

Då vi körde över gränsen mötte vi även upp med en haitisk man som skulle vägleda oss fram till en plats i stadsdelen Carrefour där hjälparbete bedrivs. För att komma till

Port-au-Prince är en stad i ruiner. Ännu har endast 15 procent av alla raserade byggnader blivit genomsökta. Många kroppar ligger fortfarande kvar under rasmassorna.

möttes vi först av en lång, lång rad av lastbilar, bussar, militärfordon etc. Vägarna i Haiti kan vara väldigt osäkra nu efter jordbävningen, och de flesta transporterna mellan gränsen och huvudstaden görs med militär eskort. Väl över gränsen fick vi tillfälle att gratulera våra dominikanska vänner som för första gången nu kunde tituleras 'utlänningar'.

Efter några mil in i Haiti började jordbävningen märkas av. Vi åkte förbi fler och fler hus som fallit som korthus. En av orsakerna till att så många hus har fallit är att de flesta husen i landet byggs utan ordentlig armering i väggarna, vilket förstås gör dem väldigt känsliga för en jordbävning.

När vi närmade oss huvudstaden körde vi även förbi en FN-byggnad som helt tydligt drabbats hårt av skallet. Vet dock inte om det är den som det skrivits om. Väl framme i Port-au-Prince skjutsades vi runt i stan en stund och blev

Carrefour var vi först tvugna att köra igenom hela stan, då den stadsdelen ligger väster om stadskärnan. På den vägen hann vi se många raserade hus, men även hur många människor nu hade bosatt sig lite överallt. T.ex. på vägen ut mot Carrefour hade hela mittrefugen omvandlats till ett tältläger. Inga tält som vi är vana vid, utan enkla konstruktioner av lakan och papp. Definitivt inte vattentätt i händelse av regn.

Nåväl. Efter några långa kilometer kom vi fram. Det var ett litet center som vad jag förstod drivs av en kristen organisation. Vi möttes av en läkare, som var en av totalt åtta som utgår från samma organisation. På den plats dit vi åkte hade de inte någon form av läkarmottagning nu då vi var där, utan det hade de en bit därifrån. På denna plats däremot, bodde det folk. På en innergård hade det spänts upp ett par presenningar, och därunder sov folk, dels på grund av att de förlorat sina

hus, samt även på grund av rädsla för efterskalv. Vi fick där möjlighet att lämna en del matvaror och mediciner som tacksamt togs emot.

Vi fick också veta att mannen som lett oss till platsen hade öppnat sitt hem för föräldralösa barn, vilket vi förstas ville se. Redan innan jordbävningen hade han haft en del barn boende där, men nu hade det kommit till en hel del.

Vi for hem till honom, han bodde alldeles nära. Så fort vi steg in genom porten till gården möttes vi av sång. Barnen hade i all hast samlats för att sjunga någon slags välkomstsång. Jättefint! Och sedan hälsade de oss välkomna på en massa olika språk. Tyvärr inte på svenska.

Huset där barnen brukade sova hade skadats svårt av skallet, så nu tillbringade barnen endast dagarna hemma, och sov istället på centret en bit bort.

Även här kunde vi lämna en del matvaror, vatten och annat nyttigt.

Först hade vi planerat att sova över i Port-au-Prince, för att inleda hemresan morgonen därpå. Men när klockan

vi ändå få sova i bussen.

På vägen tillbaka kunde vi se hur eldarna började tändas ute. Folk stannar helst ute så mycket som möjligt verkar det som. Vi körde även förbi den internationella flygplatsen där vi i strålkastarnas sken kunde se hur USA's militär hade lägrat sig. En syn som lägger sig på minnet. Vi fortsatte österut, förbi FN's högkvarter där det rådde febril aktivitet. Vart man än åkte kunde man se de vita bilarna med beteckningen UN.

Vi kom hem vid halv tre på morgonen

Vi kom iväg!

Veronica:

Så kom vi äntligen iväg till Haiti. Vi var Sebastian, **Roger, Nicholas, Nahdja, Kelvin, Sean, Esther, Yeanti** och jag. Kl. 7 igår morse åkte vi iväg i en abonnerad buss med packningen jag skrev om tidigare, som vi skulle haft med på vår resa som blev inställd i lördags. Klockan 15 lokal tid var vi framme i Carrefour som det heter, ett område som hör till huvudstaden Port au Prince, där vi genom **Yeanti** (från Palave) fått kontakt med en man,

Nahdja tillsammans med några av de numera föräldralösa barnen.

närmade sig 7 på kvällen bestämde vi oss ändå för att vända hemåt. Dels så var det rätt tidigt, och dels så skulle

Civile, som för en tid sen öppnade sitt hem för föräldralösa barn. Efter jordbävningen har han tagit emot fler barn, som

förlorat sina föräldrar och familj, och nu har han hand om ca. 35 barn. Civile's hus fick efter jordbävningen sprickor i väggarna, och liksom majoriteten i huvudstaden vågar man inte sova inomhus, så han går med barnen varje dag till en granne som är pastor, som också han öppnat upp för människor som inte har någonstans att ta vägen. Där sover de, på några sängar som står mitt på gården. En haitisk läkare kommer också ut dit om dagarna och har mottagningar, så till henne lämnade vi mediciner.

Mycket hjälp har kommit från olika länder och organisationer till huvudstaden, men till många platser har den inte nått fram. Platsen vi besökte saknade mycket hjälp, och både pastorn och Civile var enormt tacksamma för de mediciner och den mat vi hade med oss.

Kl 3 inatt kom vi hem, efter en lång och skakig resa på Haitiska vägar, men tacksamma över att vi nått fram till dessa föräldralösa barn med det vi kunde, och vi planerar nu en andra resa till dem. Barnens situation är hemskt svår. De har förlorat sina mammor och pappor, och lever under svåra förhållanden, och vi vill åka tillbaka till dem med något uppmuntrande. Sedan kommer vi också att ta vägen förbi den plats där en annan läkare arbetar, dit vi skulle rest i lördags. Där kommer vi att lämna mediciner och annat.

Det var en upplevelse att resa igenom Port au Prince. Raserade hus överallt, tält uppslagna vid dikeskanterna, och de som inte har tält har spämt upp presenningar eller lakan mellan några pinnar. Där sover de, dels de som inte har något hus att sova i, men också de som har kvar sina hus sover ute - av rädsla för nya jordskalv.

Vi fick ha munskydd pga liklukt (många lik ligger fortfarande begravda under rasmassorna) och pga olika smittor, som det finns gott om nu.

Gud var med under vår

resa, och allt gick bra. I och med att vi abonnerade en buss, tog vi oss snabbt förbi både den dominikanska och den haitiska migrationen, eftersom busschauffören känner personalen där, och vi

slapp alla köer och dylikt, som vi annars hade förlorat halva dagen på. Vi var lite på spänn under resan eftersom vi hört mycket om överfall och annat på hjälpsändningar, men allt gick bra.

Mediciner, mat och vatten, allt behövs. Men vem kan ge hopp för framtiden, och tröst i den svåra sorgen? I detta är evangelium om Jesus helt klart det bästa.

Civile har öppnat sitt hem för föräldralösa barn. Här gläds de åt den hjälp de fått. Kanske kan barnen nu se fram emot några dagar utan hungriga magar.

Var med du också!

Hjälp oss att hjälpa drabbade av jordbävningen i Haiti. Nöden är enorm, och man känner sig liten inför mängden av människor som förlorat allt, men alla kan hjälpa några, och för dessa kan det betyda allt!

PG 44 10 05 - 6

Hemundervisning – en mänsklig rättighet

Text: Karin Vidén

En amerikansk domstol har helt nyligen beviljat en tysk hemundervisande familj politisk asyl då de i sitt hemland är förbjudna att hemundervisa. Adolf Hitler skapade 1938 den förbudslag mot hemundervisning som fortfarande gäller i Tyskland, och den amerikanske domaren kritiserade kraftigt hur hemundervisande familjer förföljs och bestraffas.

I Sverige förbereds nu den skollag som i princip kommer att helt förbjuda hemundervisning och även radera den grundläggande motiveringen om "religiös och filosofisk övertygelse".

Alla samhällen är byggda på någon form av ideologi, som i sin tur är byggd på en vision om något man ser som en möjlighet, en framkomlig väg, ja, ett engagemang mot ett mål, politiskt, filosofiskt eller religiöst. Varje ideologi ser också som ett av sina främsta mål att nå fram med sitt budskap till den unga generationen för att redan där forma tankar och synsätt, grundlägga avgörande normer och övertygelser. Alla de vindar som svept och fortfarande sveper över västvärlden har på olika sätt påtvingat den unga generationen sina värderingar och satt sina varnande markörer. Den mest fruktade anses väl vara Hitlerjugends mer eller mindre obligatoriska träningsskolor för alla tyska barn mellan tio och arton års ålder, som metod att fostra fram en generation följsamma och indoktrinerade unga män och kvinnor för rashygienens framgång, och som i samband med krigsutbrottet blev en plikt där föräldrarätten upphävdes. Men inte bara Nazityskland står fram som ett varnande exempel idag 65 år efter krigsslutet.

Kommunism, kapitalism, socialism, fascism, alla är de ismer födda ur både framgångsrika och diktatoriska mäns idéer om det perfekta samhället för den perfekta människan. Med genomarbetad propaganda, där åsiktsfrihet och

andra friheter noga övervakades och lagstiftades om, och med slagord som bröt igenom både ekonomisk depression och människors tunga bördor, banade de sig retorisk och militär väg fram till folkets hopplöshet, vann gehör och personkulten var ett faktum. Politik blev avgudereri och personkult med resultatet diktaturer som forcerade lagar och överenskommelser i sitt förtryck och sin förföljelse av oliktankande och fiender.

Idelogier i vårt eget land, som i det politiska rummet och i debattsöfforna idag är varandra djupt åtskilda, visar sig i för människosynen avgörande frågor ändå befinna sig sida vid sida på samma front. Barnen och den uppväxande generationens fostran, studier och skolgång är ett brännande och aktuellt ämne, och om vi så vänder oss mot höger eller vänster spelar ingen roll. Samhällsekonomin, välfärden, samlevnadssynen och människosynen driver fram en barnens, genom ideologisk läroplan styrd kollektiv fostran från tidiga år, som är helt förödande för framtiden. Som pedagog talar man

"Vänj den unge vid den väg
han bör vandra!" Ords 22:6

sig hes om klimatfrågor, och man lär barnen slänga bananskalet i rätt tunna, och det kan ju vara både bra och angeläget, men att en hel generation av samma pedagoger fostras till ateistisk gudlöshet och förakt för bibliska sanningar tar man ingen notis om. DET är dock den stora frågan som borde skaka om landets invånare. Varför vet inte barnen vem Gud är? Varför vet inte barnen att Gud skapade jorden, djuren och människan? De vet så mycket om så mycket, men inget om sin Skapare.

Föräldrar som månar om sina barns

kunskap och utveckling, och som vill ge dem en kristen fostran utifrån den mångtusenåriga tradition som den kristna tron vilar på; ja, på den tron att *"Gud före världens grund var lagd utvalde människan till att vara helig och ostrafflig inför sig"*, blir utsatta för direkta trakasserier från myndigheter. Hitlerjugend indoktrinerade på sin tid ungdomarna att välja det "nya" framför föräldrarnas som man menade gamla och förlegade åsikter och värderingar, vilket ledde till allvarliga konsekvenser för de föräldrar som försökte opponera sig. Det kristna föräldraansvaret innebär i våra dagar konsekvenser av religionsförföljande karaktär då en mamma eller en pappa opponerar sig mot den enkelspåriga kunskap som skolan förmedlar om människans ursprung, det mest grundläggande en människa har rätt att få allsidig information och undervisning om av den institution som i samhället är satt att förmedla kunskap.

Svensk skolpolitik agerar diktatoriskt, ja rent av fascistiskt i sin målmedvetna indoktrinering som egentligen är en sträng kränkande fostran och manipulativ inläring, långväga från den objektiva undervisning man talar om.

Evolutionsteorin är exempel på ett tvingande måste för alla som rör sig inom svenska skolans ramar redan från tidiga förskoleår. En teori som är uppblåst till vetenskap och som under inga omständigheter får motarbetas i skolans värld; en skrivbordsprodukt från 1800-talet upphöjd till fakta och vetenskap, och som fullständigt förkastar den kristna tron på en Gud som Skapare.

Kristen inläring och fostran förfasar man sig över, och det bibliska sanningsbegreppet är satt ur funktion som sagor och legender. Den kristna tron med sin mångtusenåriga tradition, historia och övertygelse sätter man sig över med sitt översitteri som ideologi, och svensk skolmyndighet passerar frimodigt och ogenerat gränsen för vad en av staten tillsatt myndighet har rätt till. Man kränker svenska medborgares fri- och rättigheter i valet av undervisning och inläring, och man lagstiftar tvärs emot Europakonventionen som ger föräldrar rätt att tillförsäkra sina barn en uppfostran och undervisning som står i överensstämmelse med föräldrarnas religiösa och filosofiska övertygelse.

Då minoriteter och deras behov att bevara sin särart behandlas av politiker och beslutsfattare, framkommer viktiga livsuttryck individen ska ha rätt att behålla och leva ut. Europarådets ramkonvention innehåller förpliktelser för stater att ge minoriteter en möjlighet att bibehålla och utveckla sin kultur och bevara viktiga delar av sin identitet, såsom religion, språk, traditioner och kulturarv.

Även den kristne har sin kultur, sitt levnadsmönster och sin tradition, ja även sitt språkbruk som han ser av högt värde att värna om, få uttrycka och förmedla till kommande generation. Då det gäller den kristna identiteten hånas och förlöjligas den dock utan att samma beslutsfattare lyfter på ögonbrynen, och diskrimineringen av kristna och skilda religioners anhängare sker för öppen ridå genom nöjesindustrin och media. Där finns inga lagar som reglerar det tillåtna och det otillåtna, där släpps hetsen lös och raljerandet med kristen tro och övertygelse genom ett föraktfullt hån.

Guds ord ger hjälp att få perspektiv på skapelsen och evolutionen och andra stora och historiska livsfrågor och framtidsfrågor som är nödvändiga att ha kunskap om. I ett sunt hem och genom god hemundervisning tar barnet sina första

prövande stappande steg i sökandet efter att stärka sin identitet, och det på den bästa platsen och i den bästa miljön för grundtrygghetens danande, den trygghet som är så avgörande för en människas utveckling. Under tiden uttalar sig politiker och andra myndighetspersoner både förvirrande, fördömande och saklöst med ofta stor brist på kunskap och insikt om hemundervisningen som undervisningsform.

Omvärlden rynkar förbryllat på pannan och undrar vad svenska skolmyndigheter har för sig och vilket syfte man har för att lyfta bort *"pga av religiös och filosofisk övertygelse"* ut lagtexten. Religionen som av i stort sett hela den övriga världen anses som helig, en av grundpelarna i samhället, och som i varje demokrati är var mans rättighet, raderar man i lagstiftningen ut med skolmyndighetens allsmäktiga kautschuk. Samhällsideologin tar klart och tydligt genom sitt skolpolitiska agerande avstånd från en hel generations andliga behov och bortser från det som icke-existerande, och utlämnar det uppväxande släktet till sökande efter sin egen historia och härkomst i en snårig oframkomlig djungel

Föräldrars hemundervisning pga religiös övertygelse är mer aktuell än någonsin

av nyreligiösa strömningar och teorier om kvastfeningar, amöbor och ludna apor.

Det handlar om ett stort bedrägeri med en hel generation som offer och det som sker inne i varje skolsal, i varje skolbyggnad och i varje svenskt samhälle är ingenting annat än det Guds ord benämner som förförelse av dessa Guds minsta, med den påföljande varningen om "kvarnstenen om hans hals". Gudsförnekelse och anti-kristlig ideologi leder landet in under en ofrånkomlig dom. Nationen har som kristendomsfientlig forcerat spärrarna men ännu finns en nådatid för individen att vända om, att vända om till de beprövade bibliska sanningarna och utifrån dem vänja den unge vid den väg han bör vandra!

Föräldrars hemundervisning pga religiös övertygelse är mer aktuell än någonsin i ett samhälle som manar fram ateistisk humanism och otro som varande Sanning. Man tar sig diktatorisk ton och agerar utan respekt för medborgares rättigheter inför lagen. Svenska skolmyndigheter får betyg IG och bör stå i den skamvrå dit man förpassar föräldrar som med utomordentliga kvalitéer och hög ambition ger sina barn en bra undervisning och en god social fostran. Elever som under ett flertal år med skollagen som grund har hemundervisats rycks av anonyma beslutsfattare upp med rötterna och förpassas in i den skolvärld som skolborgarråd och andra anser vara den enda plats där unga människor kan få just den sociala träning som krävs för att forma de önskvärda, medgörliga och följsamma medborgare samhällsideologin kräver.

Genom att under ett antal år uppmärksamma och på felaktiga grunder anklaga ett fåtal föräldrars hemundervisning som något högst olagligt och rent av sektaristiskt söker man flytta fokus från de egentliga problem man borde ta itu med, men som ingen skolmyndighet i världen klarar av som tar ifrån de unga det mest avgörande för en ung människa - tron på livet. Hur ska en ungdom som inte får sann kunskap om sitt ursprung kunna finna en sann kunskap om sin framtid? Det vill kristna föräldrar ge sina barn och några gör det genom hemundervisning pga religiös övertygelse. Då rättigheten stryps är det inte de hemundervisande föräldrarna som är lagbrytare, utan de är då offer för en orättfärdig och internationellt uppmärksammas mycket odemokratisk frihetsinskränkande lagstiftning, liknande den diktatoriska Hitlerlagen i Tyskland. ■

Kärlekens

Nahdja och Veronica kom till jul hem från församlingens missionsfält i Dominikanska republiken, där de arbetar i missionens skola i Palavé. I första mötet efter hemkomsten hade de var sin hälsning, som här förmedlas till Midnattsropets läsare. Vad de då inte visste var att de kort därefter skulle kastas in i ett akut hjälparbete för Haitis drabbade och genom det få förmedla Guds kärlek

Se med Jesu ögon

Veronica Vidén:

Jag har varit i Dominikanska Republiken 16 månader utan att träffa er, och det är verkligen roligt vara tillbaka och se en massa nya ansikten! Jag vill läsa ett bibelord:

-När han såg folkskarorna, förbarmade han sig över dem, eftersom de var rivna och slagna, som får utan herde. (Matt 9:36)

Jesus fylldes av medlidande med dem som var illa medfarna, de som led, de som var hjälplösa. Jag tänkte på det att vi som hans efterföljare, var vi än är och vad vi än gör måste lära oss att se på människorna med Jesu ögon. Hur kan vi göra det? Jo, det kan vi göra endast

då vi har tagit emot Jesus i våra liv och våra hjärtan, och blivit uppfyllda av den kärlek han ger oss. Vi ska inte bara se med Jesu ögon, utan också tänka på vad skulle Jesus ha sagt till människorna? Hur skulle han ha handlat i olika situationer? Det gäller att vi kan agera och tala med Jesu ord också. När vi gör det, då kan människorna se att vi har något som är väldigt annorlunda. Att vi har något osjälviskt, som vi inte tvingar fram från oss själva, utan är drivet av kärleken som är starkare än någon annan kärlek. Det är kärleken till Jesus. Amen. ■

Det som driver oss

Nahdja Widén:

Det är roligt att vara hemma. Jag har nu varit i Dominikanska en termin sedan i somras och haft skola med sex små barn i sjuårsåldern. Man kan fundera över vad som driver oss att göra det vi gör. Det är ju kärleken till Jesus. Jag har tänkt på det som står i 1 Kor 13:

-Om jag talade både människors och änglars språk men inte hade kärlek, vore jag endast en ljudande malm eller en skrällande cymbal.

Och om jag ägde profetisk gåva och kände

alla hemligheter och hade all kunskap, och om jag hade all tro så att jag kunde flytta berg men inte hade kärlek, så vore jag ingenting.

Och om jag delade ut allt vad jag ägde och om jag offrade min kropp till att brännas, men inte hade kärlek, så skulle jag ingenting vinna. (1 Kor 13:1-3)

I första versen i nästa kapitel står det:

-Sträva ivrigt efter kärleken.

Man måste söka Jesus och kärleken till honom. Det är just den som måste driva oss att göra det vi gör. ■

Vusal och Vilma förmedlade också var sin hälsning. De kom som hjälpsökande till Hotell Pilgrimshem för snart tre år sedan. Vusal kommer ursprungligen från Azerbajdzjan och Vilma från Litauen. De stannade kvar i församlingen där de fann frälsningen i Jesus Kristus och syskon i församlingens storfamiljsgemenskap.

Vi måste vara rädda om varandra

Vusal och Vilma:

Vusal:

Pris ske Gud! Vi ska alltid prisa honom. Det är Gud som lett oss hit till församlingen. Jag talar inte så ofta i möten, men ibland vill man säga något. Jag vill nu säga något om kärlek. Jag tror att det största i kristendomen är kärleken. Jag har undersökt vad olika religioner handlar om och jämför alltid och strävar efter att förstå. Det är bara i kristendomen och i Kristi lära jag sett den kärlek som verkligen kommer av hjärtat. En troende människa, jag menar nu inte vem som helst man träffar på gatan som säger att han är troende, utan en som verkligen tror har något speciellt i själsdjupet. För en troende människan är templet det som byggs inom oss. Jesus sa att han skulle riva ned detta tempel och bygga upp ett nytt. Då hade han alltså i tankarna det tempel som fått plats inom oss. Det är väldigt viktigt för oss troende.

Jag skulle vilja läsa ur första Johannes' brev. I femte kapitlet står det:

”Ty däri består kärleken till Gud, att vi hålla hans bud; och hans bud äro icke tunga.” (1 Joh 5:3)

Och i första versen står:

-Var och en som tror att Jesus är Kristus, han är född av Gud; och var och en som älskar honom som födde, han älskar ock den som är född av honom. (1 Joh 5:1)

Många ställen i bibeln uppmanar till att visa kärlek. Att älska sin nästa, att älska Gud. Det finns mycket här. Bibeln är en underbar bok.

För inte så länge sedan var jag i Litauen. Det är en svår situation där. I staden där jag var såg jag att människor nu får en allt sämre situation. De är så sönderslagna – invärtes. De hade hoppats på ett liv, men tillvaron har tagit en helt annan vändning. Det har uppstått en slags köld mellan människorna. Det möter man även här i Sverige. Jag ville berätta det här, och uppmana oss alla att ha kärlek till varandra. Först och främst måste denna kärlek visa sig inte i ord, utan i gärning. Vi måste vara rädda om varandra.

Vilma:

Frid, kära bröder och systrar. Inför julen upplever jag i mitt hjärta att man stannar till inför händelsen att Jesus föds. Jag har nu varit troende i två år, det är ganska kort tid. Jag är fortfarande ett barn i tron. Jag tar hand om mina egna barn, men får också av dem lektioner om hur den rena kärleken ska uttryckas. Den kärlek som Gud har visat oss. Den äldste av mina pojkar kom i bråk med en annan

pojke. Det var ju inte så bra. Men den andre pojken bad om förlåtelse, och de fortsatte leka lika glatt som förut. Man kan fundera litet över hur det är med oss vuxna. Vi kanske inte så snabbt kan be om förlåtelse. Jag frågade min son hur det här kom sig. Han är bara fyra år, men sa så här: -Mamma, varför ska man bråka? Det känns så svårt då! Jag vill också gärna få fram uppmaningen att vi ska älska varandra och förlåta varandra. Det kan förekomma obetänksamma och sårande ord mellan oss. Om vi saknar förmåga att förlåta varandra, så bör vi först och främst vända oss till bibeln som lär oss att uppriktigt älska varandra. Vi kan då också se på barnen, hur de är. Jag fick en lektion av dem!

Vusal:

I 1 Joh 4:9 läser vi:

-Däri genom har Guds kärlek blivit uppenbarad bland oss, att Gud har sänd sin enfödde Son i världen, för att vi skola leva genom honom. ■

UPPBROTT!

Bibelstudium av Gertrud Johansson

Händer att tjäna Gud med, fötter att gå hans ärenden med. Du har ett kapital som du ska sätta in i Guds rike och inte att leva för dig själv eller för den här världen.

Vi har på senaste tiden tagit upp hur viktigt det är med ett uppbrott för att komma i tjänst för Guds Rike. Jag hoppas att den helige Ande får levandegöra det jag nu vill säga. Det är ett så stort ämne. Jag vill fortsätta tala om just detta.

När en människa blir född på nytt, föds hon in i Guds Rike. Varje människa är kallad till helöverlåtelse. Då handlar det om att sätta sig i rörelse och ta emot ordet. Inte bara till frälsning och pånyttfödelse, men till efterföljelse. Det är många kristna som inte förstår detta, för man är så fast i mönster och traditioner. Man förstår inte att det finns något att gå in i som är mycket större, mycket mer än att leva som människor i allmänhet. Men jag tror att det handlar om ett praktiskt ställningstagande, ett uppbrott från det man levde i förut, och gå in i något helt nytt, med nya förutsättningar och med en ny utgångspunkt leva och verka för Jesus.

Vi ska läsa litet om detta, först i Filippibrevet. Paulus skrev detta brev ganska sent. Det var det tionde brevet i kronologisk ordning han skrev och då satt han i fängelse. Han hälsar *"alla de heliga i Kristus Jesus som bo i Filippi, tillika med församlingsföreståndare och församlingstjänare"*.

De heliga. Helig betyder att vara ut-

tagen, utkallad, avskild. Man är avskild från världen, från det orena för att helgas till att syssla med det som är Guds och att tjäna Gud i hans rike. De heliga. Så skriver han:

-Jag tackar min Gud, så ofta jag tänker på eder, i det jag alltid i alla mina böner med glädje beder för eder alla. Jag tackar honom för att I, allt ifrån första dagen intill nu, haven deltagit i arbetet för evangelium. Och jag har den tillförsikten, att han som i eder har begynt ett gott verk, han skall ock fullborda det, intill Kristi Jesu dag. (Fil 1:3-6)

Han tackade Gud därför att de hade deltagit i arbetet för evangelium. Allt ifrån första dagen satte de igång att arbeta för evangelium.

I Tessalonikerbrevet skriver han också hälsningar. Detta brev var det allra första Paulus skrev, och då hade han varit i Tessalonika och vunnit en skara där, men han kunde inte stanna så länge där, för det var oroligheter och förföljelser, och han var tvungen att fly därifrån. Men han var väldigt glad för det som hade hänt där. Han hade fått rapporter om vad som skett i Tessalonika. Och det står så här:

-Vårt evangelium kom till eder icke med ord allenast, utan i kraft och helig ande och med full visshet. I veten ock på vad sätt vi uppträdde bland eder, till edert bästa. Och I å eder sida bleven våra efterföljare och därmed Herrens, i det att I, mitt under stort

betryck, togen emot ordet med glädje i helig ande. Så bleven I själva ett föredöme för alla de troende i Macedonien och Akaja. Ty från eder har genljudet av Herrens ord gått vidare ut; icke allenast i Macedonien och Akaja, utan allestädes har eder tro på Gud blivit känd, så att vi för vår del icke behöva tala något därom. Ty själva förkunna de om oss, med vilken framgång vi begynte vårt arbete hos eder, och huru I från avgudarna omvänder eder till Gud, till att tjäna den levande och sanne Guden, och till att vänta hans Son från himmelen, honom som han har uppväckt från de döda, Jesus, som frälsar oss undan den kommande vredesdomen. (1 Tess 1:5-10)

Här ser vi att Tessalonikerna började följa Paulus. Han skriver att *"Ni å er sida blev våra efterföljare och därmed Herrens"*. De började efterfölja Paulus som han levde och gjorde. Han var ett föredöme för dem, som de började följa, och därmed blev de också Jesu efterföljare. Då är det intressant att ta reda på hur Paulus levde och gjorde. Vad var det de följde honom i? Uppenbarligen följde de

honom inte på resorna, men de var hans efterföljare och därmed Herrens. Vad gjorde Paulus, och hur hade han börjat följa Jesus?

I Filipperbrevet berättar han själv hur han har det. I tredje kapitlet skriver han litet om sitt tidigare liv. Han var på väg att bli väldigt ansedd, aktad och välutbildad. Han hörde till en familj av fariséernas parti, Vi läser:

-Fastän jag för min del väl också kunde hava skäl att förtrösta på köttet. Ja, om någon menar sig kunna förtrösta på köttet, så kan jag det ännu mer, jag som blev omskuren, när jag var åtta dagar gammal, jag som är av Israels folk och av Benjamins stam, en hebré, född av hebréer, jag som i fråga om lagen har varit en farisé, i fråga om nitälskan varit en församlingens följare, i fråga om rättfärdighet - den som vinnes i kraft av lagen - varit en ostrafflig man. Men allt det som var mig en vinning, det har jag för Kristi skull räknat såsom en förlust. (Fil 3:4-7)

Allt det han förut förtröstat på och tyckte var något värt, det hade han vänt sig bort ifrån till att tycka att det inte bara var värdelöst, det var till och med ett minus för honom.

-Ja, jag räknar i sanning allt såsom förlust mot det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. Ty det är för hans skull som jag har gått förlustig alltsammans och nu räknar det såsom avskräde, på det att jag må vinna Kristus och bliva funnen i honom, icke med min egen rättfärdighet, den som kommer av lag, utan med den rättfärdighet som kommer genom tro på Kristus, rättfärdigheten av Gud, på grund av tron. Ty jag vill lära känna honom och hans uppståndelses kraft ... (Fil 3:8-10)

Han förtröstade nu endast på Kristus och den rättfärdighet som kom genom tron på honom. Vi ser nu vad Paulus hade för värderingar, vi ser vad han hade för mål:

-...och jagar mot målet, för att få den segerlön som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån, i Kristus Jesus. (v 14)

Vi läste tidigare om att han ville lära känna Jesus och hans uppståndelses kraft. Vi kan också läsa i första kapitlet om vad Paulus sysslade med:

-Och det är ju rätt och tillbörligt att jag tänker så om eder alla, eftersom jag, både när jag ligger i bojor, och när jag försvarar och befäster evangelium, har eder i mitt hjärta såsom alla med mig delaktiga i nåden. (Fil 1:7)

Vad Paulus sysslade med var alltså att försvara och befästa evangelium. Eller så satt han i bojor, och jag tror han försva-

rade och befäste evangelium även då, för han vittnade säkert för fångvaktare och medfångar och tjänade Jesus på alla sätt. Det enda intresse Paulus nu hade, var att tjäna Jesus. Han lät inga svårigheter eller omständigheter hindra. Vi läser i fjärde kapitlet. Han sitter ju i fängelse:

-Det har varit för mig en stor glädje i Herren att I nu omsider haven kommit i en så god ställning, att I haven kunnat tänka på mitt bästa. Dock, I tänkten nog också förut därpå, men I hadn icke tillfälle att göra något. Icke som om jag härmed ville säga att något har fattats mig; ty jag har lärt mig att vara nöjd med de omständigheter i vilka jag är. Jag vet att finna mig i ringhet, jag vet ock att finna mig i överflöd. Med vilken ställning och vilka förhållanden som helst är jag förtrogen: jag kan vara mätt, och jag kan vara hungrig; jag kan hava överflöd, och jag kan lida brist. (Fil 4:10-12)

Paulus hade erfarenhet av allt detta, och för honom var inte dessa ting så betydelsefullt.

-Allt förmår jag i honom som giver mig kraft. Dock gjorden I väl däri att I visaden mig deltagande i mitt betryck. (Fil 4:13-14)

Paulus var tacksam för den gåva de gett, det var fint av dem. Men mest tacksam var Paulus över att det skulle komma en frukt av den tjänst de gjort för honom som skulle komma dem själva till godo.

växer till. För att människor får möta ordet och detta evangelium som kan ge dem något helt nytt.

När man har medborgarskap i himmelen, då vandrar man som Paulus gjorde. Utan att det där yttre betyder så mycket. Vi ser också i evangelierna detta.

Exempelvis i Lukas 12, som jag tycker är ett oerhört kapitel. Vi ser det också Markus 10 och Matteus 6, bergspredikan. Där talas det om vad man börjar söka när man kommit till tro på Jesus. Det står att man ska inte längre söka det materiella i första hand, utan söka det som är därovan. Vi läser det i Kolosserbrevet:

-Om I alltså ären uppståndna med Kristus, så söken det som är därovan, där varest Kristus är och sitter på Guds högra sida. Ja, haven edert sinne vänt till det som är därovan, icke till det som är på jorden. (Kol 3:1-2)

Och det är detta en troende människa kan börja med; att söka något annat. Då får man kanske bryta upp från det man sysslade med innan man blev frälst, för det man då sysslade med kanske har helt andra målsättningar. Här på jorden handlar det om vad man ska söka; vad man ska äta och dricka, var vi ska bo,

Helig betyder att vara uttagen, utkallad, avskild. Man är avskild från världen, från det orena för att helgas till att syssla med det som är Guds och att tjäna Gud i hans rike.

Han var glad för deras skull. Det här brevet uttrycker något enormt. Paulus hade nu kämpat några år, varit ute på resor. Vi läser om att han varit i faror, lidit nöd och förföljelse på alla sätt. Men han hade ett enda mål, en enda nitälskan, och det var att tjäna Gud med allt han hade: all sin kraft, all sin tid, allt sitt engagemang. Och nu sitter han i fängelse för sin tros skull, men han gläder sig.

Vi läser i ett annat sammanhang att det är med mycket bedrövelse vi ska ingå i Guds rike. Nog hade Paulus fått uppleva bedrövelser, men mitt i bedrövelsen växte glädjen i hans hjärta. Filipperbrevet uttrycker sådan glädje. Han ville skriva till Filipperna och trösta dem så att de inte skulle vara ledsna för hans skull. Han skriver: Jag gläder mig! Ni måste delta i min glädje, för att evangelium

vad vi ska bli, hur vi ska ordna det för oss med hus och bostad och saker omkring oss. Människor blir lurade att syssla med så mycket som betyder så litet. Jesus säger:

-Gören eder icke bekymmer för edert liv, vad I skolen äta, ej heller för eders kropp, vad I skolen kläda eder med. Livet är ju mer än maten, och kroppen mer än kläderna. (Luk 12:22-23)

Livet. Det andliga livet. Det är mer än maten. Vi måste sluta söka dessa yttre ting, så att vi inte förlorar livet. Och kroppen. Det handlar kanske om Kristi kropp, församlingen, som betyder mer än det här yttre. Det står längre fram i kapitlet:

-Efter allt detta söka ju hedningarna i världen, och eder Fader vet att I behöven detta. Nej, söken efter hans rike, så skall också detta andra tillfalla eder. Frukta icke,

du lilla hjord; ty det har behagat eder Fader att giva eder riket. (Luk 12:30-32)

Jag blir så välsignad när jag tänker på det här Riket. Det har behagat er Far att ge er riket. Ni behöver inte vara rädda. För en människa som står inför ett uppbrott, kan det verka väldigt osäkert att ge upp allt detta. De flesta människor resonerar så här att man först måste se till att man har det man behöver för sin välfärd. Man måste ju ordna för sig, sedan kan man tjäna Jesus när det blir tid över. Alla väl-artade människor ser till att de skaffar sig utbildning, får ett bra jobb och bra betalt, och sparar till sin pension. Man ser till att samla och skaffa sig saker så det blir fint och man har en viss standard. Det tycker alla människor är fint och bra. När du då börjar söka något annat, verkar det så oansvarigt. Men du kanske behöver

vi. Har vi föda och kläder, så ska vi även i fortsättningen låta oss nöja med det. Se till att vi inte likt världen börjar öka vår standard, utan vi ska vara nöjda med det vi har, och inte vara främmande för att arbeta. Ibland handlar arbetet kanske inte om något som ger pengar, men vi ska arbeta för Guds rike. Vi ska vara glada och tjäna Herren med våra gåvor. Vi kan tjäna varandra i gemenskapen. Det är ett liv som är så rikt, därför vi får sådan gemenskap med varandra.

Vi ska inte samla skatter på jorden, åt oss själva, spara till pensionen och samla materiella ting för att ha det bra. Utan vi ska samla skatter i himlen. Hur gör man det? Jo, vi läser i första Timotiebrevet:

-Bjud dem som äro rika i den tidsålder som nu är att icke högmådas, och att icke sätta sitt hopp till ovissa rikedomar...

(1 Tim 6:17)

När en människa försöker bryta upp, då kommer alla onda makter att genom människor reagera på dig, och säga: du är inte klok, du är inte riktig som gör så här! Och hur ska det bli med dig och din framtid?

göra ett uppbrott. Om ditt jobb eller det du sysslar med hindrar dig att helt och fullt gå in i tjänsten i Guds rike, då måste du bryta upp ifrån det. Det handlar om en rent praktisk handling. Det är inte bara fråga om att putsa på ett livsmönster. Det handlar om att bryta upp. Och utifrån den nya situationen när du söker Guds rike först, kommer nya möjligheter till dig för din försörjning.

Paulus, som vi läste om som ett föredöme, han arbetade:

-Dessa mina händer hava gjort tjänst, för att skaffa nödortfigt uppehälle åt mig och åt dem som hava varit med mig. (Apg 20:34)

Han var inte främmande för att arbeta, och det ska inte vi heller vara. Men vi ska arbeta utifrån ett helt annat utgångsläge: Vi är insatta i Guds verk, så att medan vi arbetar är också vår tid upptagen med att tjäna i Guds rike.

Här kommer detta med storfamiljer in, med gemensamma företag där vi arbetar. Inte för att skaffa oss högre och högre standard, utan för att kunna dela med oss av det vi får. Av våra tillgångar kan vi dela med oss till dem som lider nöd, till människor som behöver det bättre än

ett liv. Händer att tjäna Gud med, fötter att gå hans ärenden med. Du har ett kapital som du ska sätta in i Guds rike och inte att leva för dig själv eller för den här världen.

När du sätter dig i rörelse för att tjäna Gud och använda det du har i hans tjänst och hans rike, då blir det reaktion. Därför att vår kamp är inte mot kött och blod, utan mot ondskans andemakter i himlarymderna, mot furstar och väldigheter som råder här. Då sätter sig dessa makter i rörelse, till motstånd. För de förstår hur oerhört stort detta är när en människas hela kapital sätts in i Guds rike istället för i världen. Så när en människa försöker bryta upp, då kommer alla onda makter att genom människor reagera på dig, och säga: du är inte klok, du är inte riktig som gör så här! Och hur ska det bli med dig och din framtid? Du kan ju inte lita på att det här du nu satsar på finns kvar i alla tider. Om det blir slut med församlingen eller det du bryter upp och går in i. Alla kommer att säga att du är inte klok som inte utbildar dig, som inte tänker på en tryggad framtid för att få allt ordnat och tryggt. Nej, det kommer att bli en väldig reaktion. Dina anhängare kommer att reagera, och dina vänner. De vet det inte själva, men de är språkrör för makter som fattar vad det här handlar om. Du ska inte bli förvånad över att det blir reaktioner när du sätter dig i rörelse. Till och med trossyskon kan bli vränga, eftersom de inte är vaksamma och blir språkrör för fiendens makt.

Det är genom bedrövelse vi ska ingå i Guds rike. Det får varje människa uppleva som försöker bryta upp. När man börjar söka Guds Rike och hans vilja, handlar det om att ge upp sin egen vilja. Det är detta som innebär att ta sitt kors på sig. Det är när man ger upp bestämmanderätten till sitt eget liv, och låter Jesus bestämma. Då kanske man får gå en annan väg.

Det handlar om att ge upp sin egen vilja. För en ung människa kan det handla om att välja bort en fin utbildning. Det är inte så att Gud är emot all utbildning och skolning. Men ditt val måste utgå ifrån att söka Guds Rike först. För om det utgår ifrån hans rike, så kan det hända att han har en väg sedan till utbildning för dig, men då med ett helt annat utgångsläge. Då är det inte du som tänker ut och bestämmer och menar att sedan, då du är färdig med din planerade utbildning,

ska du börja tjäna Gud. Nej, då får du tjäna Gud hela tiden och uppleva att det du gör är inte något som ger plats för ditt högmod och din egen person. Allt du gör när du kommer in i Guds Rike, sker till hans ära. Då blir Jesus upphöjd och ärad, och du bara en ringa tjänare. Precis vad vi ska vara i hans rike. Den som vill vara störst bland oss, ska vara de andras tjänare, som Jesus säger. Här är det precis annorlunda. Lärjungarna sysslade mycket med tankarna på vem som skulle bli störst, men Jesus sa: Den som vill bli störst, ska vara de andras tjänare. Det är detta som är stort i Guds rike: att få tjäna sina syskon.

Jag har fröjdats när jag läser om de syskon vi har i bibeln. Jag har tänkt på att dem får vi ju möta en gång. I Filipperbrevet förmanar Paulus syskonen:

-Och sen icke var och en på sitt eget bästa, utan var och en också på andras. Varen så till sinnes som Kristus Jesus var.

(Fil 2:4-5)

Jesus var ödmjuk, han utblottade sig själv och antog tjänareskepnad. Längre fram läser vi:

-Ty Gud är den som verkar i eder både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske. Gören allt utan att knorra och tveka, så att I bliven otadliga och rena, Guds ostraffliga barn mitt ibland "ett vrångt och avogt släkte", inom vilket I lysen såsom himlaljus i världen, i det att I hållen fast vid livets ord. (Fil 2:13-16)

Tänk att vi kan få vara med och förmedla detta ljus från himlen! Om vi ska kunna förmedla detta ljus, så måste vi ta emot hans ord och efterfölja honom. Då blir vi ljus i hans efterföljd. Då kan vi lysa för honom och vara förmedlare av det himmelska ljuset som kan komma till dem. Det kan inte ske förrän vi sätter oss i rörelse. I Jesaja läser vi:

-Stå upp, var ljus, ty ditt ljus kommer
(Jes 60:1)

Stå upp! När du sätter dig i rörelse, så blir du ljus! Stå upp, var ljus, ty ditt ljus kommer! Det är ett tillkommande ljus, ett växande ljus, ett ljus som kommer från himlen. det är detta ljus vi allt mer kommer in i.

-Se, mörker övertäcker jorden och töcken folken, men över dig uppgår HERREN, och hans härlighet uppenbaras över dig. Och folken skola vandra i ditt ljus och konungarna i glansen som går upp över dig. (Jes 60:2-3)

Tänk att vi är kallade att vara förmedlare av det himmelska ljuset, det ljus som kommer från himlen. Tänk att vi kan få visa detta himmelska i vår gemenskap.

I Filipperbrevet står det om hur Paulus

förmanar syskonen i Filippi:

-Därför, mina älskade och efterlängtrade bröder, min glädje och min krona, stå fasta i Herren med detta sinne, I mina älskade.

Evodia förmanar jag, och Syntyke förmanar jag att de skola vara ens till sinnes i Herren. Ja, också till dig, min Synsygus - du som med rätta bär det namnet - har jag en bön: Var dessa kvinnor till hjälp, ty jämte mig hava de kämpat i evangelii tjänst, de såväl som Klemens och mina andra medarbetare, vilkas namn äro skrivna i livets bok. (Fil 4:1-3)

De hade kämpat i evangelii tjänst, men nu var de oense, så han måste förmana dem att vara ens till sinnes i Herren. Och då tänker jag: det finns hopp för oss också! Vi kanske inte alltid är så ens till sinnes, men vi är syskon som tillsammans kämpar för evangelium. Tänk vilken underbar gemenskap! Och jag har många gånger läst i Romarbrevets sista kapitel. Jag blir så glad när jag läser hälsningarna till alla människor som fanns där. De här syskonen kommer vi att möta i himlen! De kommer att vara där, alla dessa:

- Hälsn Priska och Akvila, mina medarbetare i Kristus Jesus. De hava ju vågat sitt liv för mig; och icke allenast jag tackar dem därför, utan också alla hednaförsamlingar. Hälsn ock den församling som kommer tillhoppa i deras hus. Hälsn Epenetus, min älskade broder, som är förstlingen av dem som i provinsen Asien hava kommit till Kristus. Hälsn Maria, som har arbetat så mycket för eder. Hälsn Andronikus och

vi har ibland oss i kampen. Jag tror vi skulle ha blivit uppräknade allesammans. Vi är medarbetare i Herren. Det fanns medfångar, medkämpar. På olika sätt är vi med varandra och fröjdas tillsammans över att få kämpa för Herren.

Johannes säger i Uppenbarelseboken: -Jag, Johannes, eder broder, som med eder har del i bedrövelsen och riket och ständaktigheten i Jesus... (Upp 1:9)

Tänk, han hade del i riket! Och om vi går in i detta liv, har vi delaktighet i riket. Men också i bedrövelsen. Och tänk att den där bedrövelsen har en dragningskraft på mig. Jag upplever att jag vill ha del i den. För den bedrövelsen fick Jesus uppleva. Han hade också del i denna bedrövelse, liksom också Paulus och Johannes. Men vi fick del i Guds rike. Och den här bedrövelsen är bara ena sidan av myntet, för det finns en glädje som hela tiden växer. Det ser vi i Filipperbrevet, glädjens brev, där Paulus mitt i sin bedrövelse upplever sådan glädje. Han känner glädje, ni måste glädja er.

-Men om än mitt blod bliver utgjutet såsom ett drickoffer, när jag förrättar min tempeltjänst och därvid frambär offret av eder tro, så gläder jag mig dock och deltagar i allas eder glädje. Sammalunda mån ock I glädjas och deltaga i min glädje. (Fil 2:17-18)

En sådan glädje växer och är inte beroende av de yttre omständigheterna, utan man har sin glädje i sanningen. Sin glädje i Herren Jesus Kristus. Han är den som låter glädjens olja flöda och fylla våra hjärtan. Den fyller oss allt mer ju mer

Han är den som låter glädjens olja flöda och fylla våra hjärtan. Den fyller oss allt mer ju mer vi blir hans efterföljare. Vi får del i riket som består.

Junias, mina landsmän och medfångar, som hava ett så gott anseende bland apostlarna, och som längre än jag hava varit i Kristus. Hälsn Ampliatus, min älskade broder i Herren. Hälsn Urbanus, vår medarbetare i Kristus, och Stakys, min älskade broder. Hälsn Apelles, den i Kristus beprövade. Hälsn dem som höra till Aristobulus' hus. (Rom 16:3-10)

Och så kan vi fortsätta räkna upp dem allesammans. De är medarbetare i Herren, de är medkämpar. Vi är väl också medarbetare och medkämpar i Herren? Jag har tänkt på att om det hade varit skrivet idag, så hade vi haft namnen på dem

vi blir hans efterföljare. Vi får del i riket som består, i riket som inte kommer att falla, riket som kommer att övervinna världsriken.

Den oerhörda bildstoden vi ser i Daniels bok, blev krossad av den lilla stenen som blev lösryven; inte av människohänder. Den lilla stenen krossar hela det väldiga, stora världsriket, och så växer det till och blir ett evigt rike. Det är gudsriket, och det får vi del av om vi går in i det.

Det finns en kallelse för varje människa till uppbrott. Att träda in och praktiskt ta del och tjänst i Guds rike. Så får vi tjäna utifrån en helt annan utgångspunkt. ■

Jag lyfter mina ögon

forts från sid 3

Då tappade du förtroendet?

-Ja, för kyrkan, men inte för Gud. Jag hade tagit till mig så mycket av Guds Ord att jag hade fått en tro på Jesus och ville ta ett steg. Men jag förstod inte att det innebar att ge Jesus allt, hela mitt hjärta. Men jag ville tro på honom. Jag ville ha hans hjälp. Det var fortfarande en deal; ett försök att köpslå med Gud.

Jag hade kommit på att det fanns mycket marijuana i Trinidad, och jag rökte mycket. På apoteken i Trinidad kunde man köpa vad som helst. Jag jobbade mycket och började köpa amfetamintabletter och herointabletter på kvällen för att försöka sova. Allt gick med en väldig fart. Man skulle ta ett amfetaminpiller för att vara pigg på dagen, men jag var uppe i 120 tabletter om dagen. En kväll stannade hjärtat. Jag vaknade upp på sjukhuset och en sjuk-sköterska försökte få igång mitt hjärta. Det var mycket illa. Men jag tog ändå emot Jesus och döpte mig i havet en dag.

Du ville verkligen ge Jesus ditt hjärta?

-Ja, jag hade en vilja till det. Men jag hade svårt med kyrkan som min tjej var med i. Jag stannade hemma och klippte gräset på söndagen då det var möte i kyrkan. Jag tyckte att jag kunde bedja själv. Jag höll fortfarande på och försökte göra en deal med Gud. Jag tyckte att om jag kom till himlen, behövde jag inte vara en del av alla andra. Gud kunde väl ge mig en egen liten hörna, bara för mig. Så tänkte jag.

Men det blev allt värre med drogerna. Jag fortsatte läsa, och lärde mig mycket om bibeln. Det var mycket som gick snett. Jag hade många felaktiga idéer.

Jag har alltid velat vara själv tyckte att jag inte behövde andra människor. Det var svårt att komma in i en församling och vara en del av den. Men man behöver verk-

Simon arbetar gärna med snöskotning.

ligen varandra för att lära sig lyssna om någon säger till en om man är ute på hal is. Det vet jag nu.

En dag då jag jobbade i kaféet kom två män in. De såg officiella ut, och frågade om jag var Simon Beecham. Dom var från Migrationsverket i Trinidad. De ville titta på mitt pass, och sa att jag måste följa med dem. Det var alltid problem i Trinidad. När jag skulle visa passet, måste jag alltid betala för allting vid sidan om. Det var så mycket korruption. Jag åkte med och tänkte att de bara skulle ställa några frågor, men de körde mig direkt till huvudstaden, Port of Spain, till ett gammalt fängelse. Jag har aldrig sett något liknande, det är svårt

att förklara. Jag fick panik, för de sa att jag måste stanna kvar där. Ni måste ringa polisen, är jag anklagad för något, sa jag. Men de slängde mig bara i en liten cell, den var inte större än en dubbelsäng. Det var mörkt och vi var väl tio-femton personer där. Det fanns ingen toalett där. Jag visste inte om jag skulle överleva, jag var så rädd. Men

jag trodde inte de skulle kunna lämna mig där. Jag är engelsman, de måste skicka någon konsul eller någon som jag fick prata med. Men jag fick inte ringa någon, inte göra något.

Tiden bara gick. Jag fick mycket stryk. Jag fick inte sova liggande, det var så många i den här lilla cellen. Det var riktiga gangsters där, mördare och de var stora killar som ville ha plats på golvet. De tvingade mig att stå mot väggen. Jag har ingen aning hur mycket tid det kunde gå mellan varje tillfälle jag fick sova. Benen svällde så stora, och små kryp kom. En dag vaknade

jag med en tusenfoting halv-vägs in i benet. Då hade jag bara ramlat och sovit. Jag kanske var där ett par veckor. De tyckte nog litet synd om mig, och jag fick en kartong att sova på. Men det var någon som varnade mig: kolla kartongen, det kan ligga rakblad i den så du skär dej! Jag kollade, och fann en liten bibel under den. Jag blev så lycklig, jag hade ingenting att göra, ingenting att läsa. Så öppnade jag bibeln i ett tumgrepp, och tänkte: nu måste du tala med mig Gud, nu måste du hjälpa mig! Det första jag läste var ett ord om att Gud skickar vedomöda för att lära en man tålmod. Jag tyckte det där var hemskt och ville inte ta emot det, tyckte att jag lärt

mig tålmod nog.

Så jag öppnade bibeln igen, och fick upp Psalm 121, och läste: Jag lyfter mina ögon emot bergen. Därifrån kommer min hjälp. Det var så häftigt. I cellen fanns inga fönster, men jag slöt mina ögon och tänkte att nu lyfter jag min blick mot Herren. Nu får du hjälpa mig.

Jag blev kvar länge i fängelset. Åtta månader. Och fick stryk hela tiden. Men jag tror att jag lärde mig mycket därinne. Man fick se ondska. Riktig ondska. Där fanns folk som kan bibeln utantill, och de förstår budskapet om Jesus, men vill inte ta emot det. De väljer själv den andra sidan. Jag hade alltid trott att i världen vill folk det bästa för varandra. Men det är inte så. Det finns ondska.

Du fick i alla fall komma ut så småningom, än om åtta månader ju är en ofattbart lång tid i en sådan miljö.

-Ja, sekunderna gick så sakta, det kändes som en hel livstid därinne. Men en dag kom de och sa att jag skulle därifrån, jag skulle skickas till England för att jag hade engelskt pass. Någoting hade hänt. Så kom de med en liten påse kläder och så fick jag ta flyg till England. Jag hade ingen aning var min familj var. Det hade gått så lång tid, jag visste inte hur man skulle överleva. Jag försökte få tag i en lägenhet, folk trodde inte att jag var engelsman. Jag fick bo på gatan i London. Jag har alltid tänkt att om jag hamnar i en storstad och är hemlös, varför ska jag stanna där. Man kan ju åka ut på landet! Men jag kom mig inte därifrån. Jag fastnade där, och fick ingen hjälp.

Du fastnade, säger du. Var det drogerna?

-Jag hade gett upp totalt och tyckte att livet var över, helt enkelt. Jag ville inte leva mer.

De första människor jag mötte på gatan var folk som sålde heroin. Så kom jag snabbt tillbaka in i det där igen. Men det var en känsla i mig av panik. Nu efteråt förstår jag att det var Gud som talade till mig, han hade en plan för mig. Jag kände att jag måste göra något åt min situation. Så hittade jag en kyrka som hette St Lucus. Där fick jag jobb, slipade hela kyrkgolvet och fick pengar för det. Fastän jag höll på med droger hela tiden, lyckades jag spara ihop till en bussbiljett från London till Stockholm. Det kostade 99 pund.

Så kom jag till Stockholm. Det här var nästan tre år sedan. Jag hade den lilla bibeln med mig, och läste hela tiden. Jag kom till Borlänge och tänkte att om jag får en liten lägenhet ska jag göra något med mitt liv, bli en bättre människa. Jag fick tag i en liten etta. Men det gick samma väg igen.

Efter tre månader satt jag där med gardinerna fördragna och dörren låst. Jag var rädd för hela världen, jag höll på med drogerna, bordet var fullt av sprutor och elände. Jag hade varit vaken några dygn, när det en kväll brast något i mig. Jag föll på knä och ropade till Gud. Inte bara Gud, utan till Jesus: Nu måste du vara med mig och hjälpa mig. Jag står inte ut. Annars dör jag, tar livet av mig. Hela natten låg jag där på knä. Fastän jag grät så kände jag en värme och kärlek. Och jag bad hela natten.

På morgonen gick jag ut, låste dörren och åkte genast till sjukhuset i Falun in på avgiftning. Då började saker hända. Nu hade jag ropat på hjälp – på riktigt, mitt hjärta hade gått sönder. Det kändes som om Jesus började hjälpa mig just då.

När Simon kom till sjukhuset, var han i bedrövligt skick. Han stod där med sin bibel

och sin gitarr och skakade i hela kroppen. Han talade om för sjuksköterskan som tog emot honom hur det var, att han inte kunde återvända till sin lägenhet och måste få hjälp. Den här sjuksköterskan var frälst, och hade ett par veckor tidigare varit på tältmöte och lyssnat till syskon från Filadelfiaförsamlingen i Djurås. De hade vittnat om hur de blivit befriade från drogmissbruk och fått nytt liv i Jesus. Sjuksköterskan ringde till **Bill och Marianne Nyman**, som var vaktmästarpar i kyrkan och berättade om Simon. Och han berättar vidare:

-Bill kom upp nästa dag med litet kaffe och bullar. När jag såg honom, var det något som sa klick – det här är från Gud! Han bara kramade om mig, jag fick hans telefonnummer, och han sa: när du kommer ut härifrån, så kom hem till oss! Jag stod ut med en vecka på avgiftning. Jag låg bara på sängen och höll i bibeln, och läste när jag kunde.

Det är plågsamt att bryta av snabbt med heroin, men Simon höll ut. Han upplevde att Jesus hjälpte, tio minuter i taget. Efter sju dagar på avgiftning tog han bussen till Djurås och åkte till Bill och Marianne.

-Jag fick bo på evangelistrummet. Vi hade bön varje morgon. Jag måste ha mått rätt så dåligt, men Jesus var med mig hela tiden. Det var som om de här tio minuterna blev längre och längre. Det kunde gå några dagar. Bill och de andra frågade: hur mår du? Är det ok? Jag mår bra, tyckte jag. Och då kunde jag se tillbaka. Kanske jag inte mätte så bra. Men jag kände inte av det här för stunden. För mig var det bra. Jag hade hemiska svettningar, när jag skulle fram i kyrkan och vittna. Första dagen var det nå-

gon från Indien där som inte kunde svenska, och jag fick tolka för honom. Det gick, men jag var helt genomblöt av svett. Sedan åkte vi ut och spelade gitarr och vittnade. Först ville jag inte vittna, det räckte med att stå och spela gitarr medan andra vittnade. Det blev litet panikkänslor när jag stod framför folk. Jag hade mycket mardrömmar också. Jag ville inte gå utanför kyrkan. Jag hade skräck att möta folk. Men jag mådde bra ändå.

Du kände att du gick igenom en läkedomsprocess?

-Ja, och jag fick så många bibelord hela tiden. När jag vaknade på morgonen så öppnade jag ögonen och fick Psalmer som Gud sände till mig. Tröstande. Det första jag läste på morgonen var Herren är min herde. Herren har varit med mig hela tiden.

Och nu är du hos Maranasyskonen på Bällsta!

-Ja, nu har jag hamnat här, och det är bra. Det är Guds mening med detta. Vi har talat om Guds rike. Jag förstår inte allt än, men jag vet att man behöver varandra. Man lär

sig ingenting annars. Man går inte fram. Man kan inte hjälpa andra om man inte är med i gemenskapen.

Simon, jag minns ett möte då du läste Ps131:

-HERRE, mitt hjärta står icke efter vad högt är, och mina ögon se ej efter vad upphöjt är, och jag umgås icke med stora ting, med ting som äro mig för svåra. Nej, jag har lugnat och stillat min själ; såsom ett avvant barn i sin moders famn, ja, såsom ett avvant barn, så är min själ i mig.

Det verkar som du har tagit till dig den psalmen?

-Ja, jag kommer ihåg. Den passar mig nu. Jag har lugnat och stillat mitt hjärta. Det är andra saker som är viktiga idag. Jesus är det viktigaste. Jag ska bli mindre och Han ska bli större. Det jag är nu, är jag på grund av Jesus och vad han har gjort för mig. Jag kan inte göra något utan honom. Han hjälper mig hela tiden. Jag är så annorlunda nu mot hur jag var förr. Jesus har lugnat och stillat mitt hjärta. Man blir ödmjuk. Allt blir annorlunda, för att han älskade oss först. Så känns det. ■

Efter ett kringflackande liv har Simon nu förstått att han behöver gemenskapen för sin egen skull och för att kunna hjälpa andra. Vi behöver varandra!

Ord och begrepp i bibeln

Av Tage Johansson

Det finns ständigt återkommande begrepp i bibeln. Kontinuitet, ståndaktighet, stabilitet och utveckling är några ord jag särskilt vill få med i detta bibelstudium. Det handlar om uppmaningar och förmaningar till den gudsmänniska som här i tiden har satt ut ett mål för sin pilgrimsvandring, som liksom Paulus skriver i Fil 3:14 att han jagar mot målet för att få sin segerlön som hålles framför honom. Det var framför allt tre ting som Paulus såg som ytterst nödvändigt att förverkliga för att nå målet 1. att kämpa den goda kampen 2. fullborda sitt lopp 3. bevara tron.

Kontinuitet

Kontinuerligt är någonting som kan ske varje dag. Vi känner igen uttrycket i Apg 2:46 *"Och ständigt var dag.."*, i 3 Mos 6:12,13 står det *"Var morgon skall prästen där antända ny ved"*. *"Elden skall alltid hållas brinnande på altaret. Den får icke slockna."* I Ef 6:18 uppmanas de troende i Efesus att *"gör detta under ständig åkallan och bön."* 1 Tess 5:17 *"be oavbrutet."*

En gudsman har sagt "Där Gud inte får första platsen på morgonen blir det något annat som fyller den platsen" Det vår tanke och håg påverkas av kommer att utforma vårt liv. Psalmisten säger i Ps 62:2 *"Gud, du är min Gud, tidigt om morgonen söker jag dig."* Väckelsehistorien visar att om man inte avskilde tid i bön på morgonen, så var den dagen mager på andliga resultat, bl.a märktes det i själavinnargärningen. Att vara ständigt bedjande är en viktig fråga för den som vill vara redo när Jesus kommer. När Jesus talade om vikten att vara bedjande och vakande så menar han inte

någon speciell dag eller tidpunkt utan han menade att alltid vara redo, ty ingen vet när han skall komma igen. *"Saliga är de tjänare som Herren finner vakande när han kommer."* Luk 12:37. Mark 13:33 *"Var på Vakt och håll er vakna, ty ni vet inte när tiden är inne."*

Ståndaktighet.

Ståndaktighet är utan tvekan det främsta ordet som är förknippat med vår slutfrälsning. Vi kan genom andliga erfarenheter *"bli starka i Herren och hans väldiga kraft!"* Ef 6:10 Det är en nödvändighet för att kunna hålla stånd mot djävulens listiga angrepp. Den arme som inte förmår att hålla stånd mot fienden är dömd på förhand att lida nederlag. Även om mörkrets värld är besegrad är vi kallade att utkämpa en strid som inte är mot kött och blod men mot ondskans andemakter i himlarymderna Ef 6:12. I Kol 1:11 talar Paulus om att uppfyllas av kraft så att vi kan bevisa ståndaktighet och tålamod i allt. Ståndaktighet är ett av nyckelorden i Uppenbarelseboken och även i Jakobs brev som har Job som ett strålande exempel. Vi lever i en tid då det här ordet på ett särskilt sätt är en prövosten.

Jesu profetiska ord om denna tiden skall vara dels som det var på Noas tid och dels tillståndet som var rådande i Sodom och Gomorra. I samband med de orden tillägger han *"Men den som är ståndaktig intill slutet skall bliva frälst."*

Stabilitet

Genom att det är mörkret som härskar i denna världen är allt ostabilt och förgängligt, hela världsordningen går mot

sin totala upplösning. Men det är inte bara världsordningen som går under, människan som lever i den skall också gå under. Men Jesus talade om att var och en som är ordets görare, bygger sitt liv på ordets oföränderliga och stabila berggrund, som inte tidens vindar, vattenströmmar och slagregn förmå att rubba. Det fasta ordet ger stabilitet, Titus skulle tillsätta församlingsföreståndare som skulle hålla sig stadigt vid det fasta ordet. Titus 1:9 Dödsrikets portar sväljer allt som är byggt på sanden men den församling som är byggd på ordets klippa blir övervinnare.

Utveckling

Utveckling är något som pekar på ett resultat av någonting. I Joh 15:1-8 talar Jesus om en utveckling från det att grenen äger livsförbindelse med trädet, till att det bär frukt, och att den rensas för att "den ska bära mer frukt". Ibland är vi kanske inte fullt så medvetna som vi borde vara att ett rikt andligt fruktbärande liv inte är något som sker genom automatik. Jesus talar om ett villkor *"Om någon förbliver i mig så bär han frukt."*

Om en utveckling skall fortsätta är den alltid beroende av hur vi handlar i den ena eller andra riktningen. Vi ställs alltid inför nya situationer. Tio spetälska blev renade av Jesus, men bara en av dessa fick uppleva att detta som hände honom fick en positiv utveckling i livet, och han fick sitt erkännande av Jesus själv *"Din tro har frälst dig"* Luk 17:19

Det liv som verkar genom ordet blir verksamt i oss först då vi skapar utrymme för ordet i våra hjärtan d.v.s. när vi är redo att åtylda ordet. Jesus talar om den man som grävde tills han kom ner till hällebergets grund. Matt 7:24-27. Livet utvecklades alltså till ett synligt resultat. Livet verkar genom ordet och ordet skapar resultat där det mottages i rättsinniga och goda hjärtan. I Tessaalonika mottog man ordet icke såsom människoord, utan såsom Guds ord vilket det förvisso är, ett ord som är verksamt i eder som tron 1 Tess 2:13.

Att mottaga livet är en sak, men att bära frukt en annan. Grenen i vinträdet kan se hur grön och frisk ut som helst, men om det stannar vid det stadiet har utvecklingen blivit förfelad. Det är en stor tragedi när härlighetsupplevelsen

av Kristus inte får leda fram till ett frukt-
bärande liv. Den karismatiska upple-
velsen blir ett självändamål. Den första
församlingen som vi läser om i Apg 2
gjorde mycket stora andliga upplevel-
ser. Det fick en följdverkan ifråga om att
leva ett osjälviskt och utgivande liv för
andra. Att avsätta sitt liv för Guds rike i
tiden. 1 Tim 5:11 enligt 1917 års övers.
uppmäntar Paulus Timoteus att inte anta
unga änkor till församlingsänka "Ty

*när de hava njutit nog av Kristus vilja
de åter gifta sig"* Problemet med dessa
unga änkor var att njutandet av Kristus
blev ett självändamål. Njutandet är inte
till för sin egen skull. Den var ämnad
som en första inspirationskälla, till att
leda fram till en ännu större upplevelse
av Kristus, nämligen till ett tjänande i
en fruktbärande livsuppgift. Den stora
hemligheten i det kristna livet är att
Guds nådesverk i oss blir använt av

oss på sådant sätt att det överlämnas
som ett offer, en gåva. Gud är inte lika
intresserad av blomstadiet. I 2 Kor 6:1
förmäns det att inte så mottaga Guds
nåd att den bliver utan frukt. Gud har
en stor omsorg om oss när vi bär frukt.
När han den skicklige vingårdsmannen
som använder ordets skarpa kniv för att
skära bort ting i våra liv så vi bär mer
frukt. Gud är god! ■

Storfamiljen *forts från sid 9*

uppmuntra människor till? Det handlar
inte om sådant. Jesus vill lära oss prio-
ritera. Det handlar om livet, inte om
maten och kläderna. Och så säger han:
Ditt liv, o människobarn, är inför Gud
dyrbare än fåglarnas liv. Han vill lära
oss prioritera livet, så vi kan höja oss
över förnedringen.

Jesus sa inte: Se på hamstern, hur han
arbetar och sliter för att få ihop! Det
hade varit idealiskt för vårt förnuft att
ställa som bild inför människan! Men
Jesus tog fåglarna under himlen: "Se på
dem!" Och så sa han: "Se på liljorna på
marken, huru de växa. De arbeta icke,
ej heller spinna de." Viktigast är inte att
du har arbete, att du är effektiv. Vikti-
gast är att du lever. Lever för Gud.

Det andra först...

Valmöjligheterna är inte så värst stora.
Lever vi inte för Gud, så lever vi för

Mammon. Lever vi inte för det högre,
så lever vi för det lägre. Oberoende av
vad vi satsar på eller samlar till, tjänar
vi en gud, och vi tillbeder med våra
gärningar en gud.

"Eder himmelske Fader vet att I be-
höven allt detta". Det här talet passar
inte oss. Vi är fostrade så att det inte går
in i vår hjärna att något sådant skulle
fungera. Vill Jesus uppmuntra oss till
ett sorglöst, asocialt liv? Nej. Han vill
uppfostra oss till en gudomlig ordning.
Den gudomliga ordningen är: "Söken
först Guds rike och hans rättfärdighet,
så skall alltsammans detta andra till-
falla eder." Men vi har vänt på Ordet
i vår fräckhet, och så söker vi allt det
andra först. Sedan, när vi får litet fritid;
söndag förmiddag eller kväll, så ska
Gud ha sitt.

Men krisen kommer. I krisögonblick-
et kanske vi är med i skaran som ropar:
"Given oss av eder olja!" Då kommer
vi att få det svar vi hörde tidigare, men
inte aktade på: "Gå och köp!" Men då

är det ingen tid att köpa. Det är inte dags
köpa olja när midnattstidens signaler
går över jorden. "De som voro redo,
gingo in."

Gud vill göra under, inte bara för att vi
ska överleva, men för att hans budskap
ska fortplantas till människor som inte
har nåtts av evangelium. Trögheten har
dock sina gränser. En dag förvandlas
erbjudandet till domsbudskap. Då blir
det disharmoni i den enade, homogena
skaran som ropar: "Se, brudgummen
kommer, gån ut och möten honom!"
Köp därför olja och betala med det pris
den betingar! Vi får betala med vår be-
kvämlighet, våra förutfattade meningar,
genom att offra någonting. Det är inte
frågan om vad vi ska äta, dricka, var vi
ska bo eller vad vi ska kläda oss med.
Frågan gäller livet. Livet är mer värt
än maten. Evigheten, himlen, är mer
värd än all Egyptens rikedom. Lär och
handla därefter! ■

Radio Maranata!

Stockholm 88 Mhz
Tid: Alla dagar kl 08.00
Månd & Onsd kl 18.00

Göteborg 94,9 Mhz
Tid: Tisdagar kl 21.00
Lördagar kl 15.00

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm
490:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Pilgrimshem HOTELL

Missionshotellet!

Budget 395:- (inkl. frukost)
Enkel 565:- (inkl. frukost)
Dubbel 765:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma
08-627 55 55
Hemsida: www.pilgrimshem.se

En resa till Port-au-Prince

Ur Veronica Vidéns blogg:

Vi reste som planerat tillbaka till Carre Four, området där vi lärt känna Civile som har tagit sig an hemlösa och föräldralösa barn efter jordbävningen.

Civile berättade att flera av de barn som var föräldralösa hade blivit omhändertagna nu av släktingar som hämtat dem. Vi träffade många andra barn i svåra situationer, och tre av dem vill jag nämna speciellt - tre syskon som bor på en församlingsgård

Så lite kan betyda så mycket.

med sin pappa. De hyrde innan jordbävningen ett hus i närheten, som rasade ihop helt, och mamman kom aldrig ut, utan blev begravd under rasmassorna. Nu delar de sin svåra vardag tillsammans med många andra

Till vänster den haitiska läkaren och några av dem som var med på resan.

i liknande situationer, och alla som var samlade då vi kom var jättetacksamma för att vi kommit tillbaka så snart igen med mat. "Efter den 12 januari är ni de enda som har kommit hit med hjälp" sa pastorn. Huvudstaden har fått mycket hjälp, men de stora hjälporganisationerna når inte fram till de små områdena runtomkring, utan koncentrerar sin hjälp till centrum av staden. Vi hade med oss en del mat, och den var efterlängtat, men vad vi inte visste då vi åkte dit, pga svårigheter med kommunikation, var att de är i stort behov av dricksvatten. Vi hade endast med vatten i den första hjälpsändningen. Förmodligen blir det snart en tredje resa.

Då vi tagit adjö av Civile och alla familjerna åkte

vi vidare till ett annat område i huvudstaden där vi träffade den unga kvinnliga läkare som studerat i Kuba. Vi blev otroligt fint bemötta i hennes hem där hon bor med sin man, och de hade ordnat med en riktig festmåltid. De blev glada och tacksamma för medicinerna, tälten, presenningarna och maten vi hade med oss, och försäkrade oss om att det skulle delas ut till de personer som har störst behov. ■

Port-au-Prince - en stad i ruiner.

**Vill du hjälpa?
Sänd din gåva till:**

PG 44 10 05 - 6